

MENHENC

“Geçmişten günümüze izlenen yol”

www.ikradernegi.org

İlim ve Kültür Dergisi

■ **Birlik ve Beraberlik Sağlanmalı**

Mus'ab KÖYLÜOĞLU

■ **İslam'ın Garipliği**

Ubeydullah ARSLAN

■ **Oruç Tutmak ve Orucun Hikmetleri**

Serkan KÖYLÜ

■ **Muska ve Koruyucu Tedavi**

Seyfullah ERDOĞMUŞ

■ **Kur'an (sız) Ramazan**

İbrahim ÖNDER

■ **Yaşayış ve Ahlakta Ehl-i Sünnetin Yolu**

Abdullah b. Abdulhamid b.

Abdulmecid el-Eserî

■ **Mevlid-i Nebeviyi Kutlamanın Hükmü**

Muhammed b. Salih el-Useymin

EL
MENHEC

İKRA

İKRA İLİM KÜLTÜR VE YADIMLAŞMA
DERNEĞİ DERGİSİİkra İlim Kültür ve Yardımlaşma
Derneği Adına Sahibi

Ender UÇAR

Genel Yayın Yönetmeni ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü

Serkan KÖYLÜ

YAYIN KURULU

Serkan KÖYLÜ

Ender UÇAR

Mehmet EVYAPAN

Hülya ÇERÇİ

Yardımlarımız için
hesap numaralarımızTürkiye Finans KatılımBankası Nevşehir Şb.

TL : 656844-1

USD : 656844-101

EURO : 656844-102

ADRES:

web: www.ikraderneği.org

mail: ikra@ikraderneği.org

İribat Tel: 0 5336437273

İbrahim Paşa Mah. Fatih sok. No:3
NEVŞEHİRİki ayda bir süreli olarak yayın yapan
Dergimiz basın-yayın kanununa
uymayı taahhüt eder.

Grafik

Rahmet Organizasyon

BASKI

RAVZA YAYINCILIK ve MATBAACILIK

Davutpaşa Cad. Kale İş Merkezi No:51

Tel: (0212) 5284617 - 4822970

Topkapı / İSTANBUL

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm

Elhamdu lillâhi Rabbil âlemîn vessalâtu
vesselâmu alâ rasûlinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve
eshâbihî ecmaîn.Değerli okuyucularımız! Derneğimiz olarak
Antep'te ikamet eden, dergimiz yazarlarından,
sevgili Ubeydullah Arslan hocayı davet ettik. 26
Haziran Cumartesi günü saat 21.00'de konferans
salonunda "Üzülme Allah bizimle beraberdir."
konulu konferans düzenlendi. Sevgili hocam
sağolsun çok hoş bir sohbet yaptı. Allah ondan razı
olsun ve ecrini kat kat versin.Sevgili Ubeydullah hocama buradan
teşekkürlerimi bir kez daha bildiriyorum. Şunu
belirteyim ki; anlayışlı ve birleştirici olması,
Müslümanlara ve İslam'a bakış açısındaki güzelliği
nedeniyle kendisine hep gıpta ile bakıyorum ve Allah
için kendisini çok seviyorum. Rabbim ona cennetini
nasib etsin ve böyle Müslümanların sayısını artırsın.Değerli okuyucularımız! Mübarek Ramazan
ayına girmek üzereyiz. Şeytanların zincirlendiği,
rahmet kapılarının açıldığı ve manevi bir havanın
adeta yüreklerde hissedildiği ramazan ayında
Müslümanların yürekleri huzur ile dolmaktadır. Bu
huzurun Ramazan ayı boyunca yüreklerde hep
yaşanmasını diliyorum.Ramazanın sona ermesiyle yaşayacağımız
Bayram ise bir sevinç ve neşe günüdür. Yüce
duyguların coştığı, sevgi ve saygı, hislerinin
mü'minler arasında alabildiğine canlandığı güzel
günlerden biridir. O günde yardımlaşma ve kaynaşma
son sınırına varır.Bayram insanları kaynaştırıp bir araya getiren en
güzel vesilelerden biridir. Öyle ki, bayramda
şahlanan yardımlaşma ve hediyeleşme ruhu en so
noktaya ulaşır.İşte böyle heyecanlı, huzur dolu ve mutlu bir
şekilde beklediğimiz Ramazan ayının tüm
Müslümanlar için hayırlar getirmesini diliyorum.Ayrıca Ramazanın bitimin yaşayacak olduğumuz
bayramın tüm Müslümanlar için sağlık ve mutlulukla
dolu geçmesini diliyorum.

Serkan KÖYLÜ

Birlik ve Bereberlik Sağlanmalı

Toplumları bir arada bulunduran unsurlar vardır. Her toplum ya da cemaat kendine has ortak paydalar üzerinde birleşir. Kimi inancı, kimi ırkı, kimi kültürü ve kimide menfaatleri bakımından ortak payda da bir araya gelirler. Bizim toplumumuzda birçok etnik guruptan ve cemaatten oluşmaktadır. İrk farkı, mezhep farkı ve cemaat farkı toplumumuzun farklılıklarını ortaya koymaktadır. Türk toplumu çeşitli ırk ve inanç farkı olan bir mozaik bir yapıya sahip olan bir toplumdur. Mirasını devraldığımız Osmanlıda da aynı mozaik yapı toplumu oluşturmaktaydı. Ancak Osmanlı İmparatorluğu belirli bir ırkın savunuculuğunu yapmıyordu. Devlet yönetiminde her hangi bir ırkın hakimiyeti söz konusu değildi. Osmanlı devletinin temelini İslam birliği ve ümmetçilik anlayışı oluşturmaktaydı. Bünyesinde Müslim olsun, gayri Müslim olsun birçok toplumu barındıran Osmanlı bu yapıyı bozacak bir yaklaşım ve politika içerisine girmiyordu. Bu yüzden birçok ırktan oluşan toplumları bir arada tutabiliyordu. Ta ki, Fransa da başlayıp, tüm dünyayı saran ulusçuluk hareketi başlayana kadar.

Bu ulusçuluk hareketi tüm dünyada yayılmaya başladı ve birçok ırkı bünyesinde barındıran Osmanlı bu hareketten büyük zarar gördü. Her etnik gurup dış etkenlerin kışkırtmasıyla, misyonerlerin çeşitli planlarıyla ve ortaya koydukları bir takım oyunlarla bağımsızlık davası gütmeye başladılar. Ve bunun neticesinde de bölünme ve parçalanma başladı. Ümmetin birliğini sağlayan halife de ortadan kalkınca Müslümanlar birbirinden koptular.

Gelelim toplumların inanç noktasındaki bölünmelerine; Bu bölünme ve parçalanmadaki en büyük etken İslam'ı bilmemek, gerektiği gibi anlamamak ve birliği sağlayan faktörlerden uzaklaşmaktır.

İslam toplumlarını bölen hususların en

başında; mezhepler ayrılığı, ırk ayrılığı, siyasi ayrılık ve diyalog eksikliği gelmektedir.

Toplumumuzun şu an için yaşadığı sıkıntıların en önemli nedenlerinin başında ırkçılık akımı gelmektedir. Müslümanlar İslam'ı bilmemektedir. Allah'ımı, peygamberini ve onların emirlerini bilmeden, sadece kulaktan dolma bilgilerle dinlerini öğrenen Müslümanlar İslam'ın yasakladığı ırkçılığın peşinden gitmektedirler.

Bakınız Allah ve Resülü ırkçılık hakkında ne emrediyor:

Cenab-ı Hak (c.c.) şöyle buyuruyor: "Mü'minler ancak kardeşler." Hucurat 10

İman edenler ancak kardeşler ve aralarında her hangi bir ayrılık söz konusu olmamalıdır. Ama ne yazık ki, Müslümanlar gelinen noktada büyük ayrılıklar içerisinde bulunmaktadır.

Allah'ın resülü (s.a.v.) şöyle buyuruyor: "Kim itaatten çıkar, cematten ayrılır (ve bu halde ölürse) cahiliye ölümü ile ölmüş olur. Kim de körü körüne çekilmiş (ummiyye) bir bayrak altında savaşır, asabiyet (ırkçılık) için gazaplanır veya asabiyete çağırır veya asabiyete yardım eder, bu esnada da öldürülürse bu ölüm de cahiliye ölümüdür. Kim ümmetimin üzerine gelip iyi olana da, kötü olana da ayırım yapmadan vurur, mü'min olanlarına hürmet tanımaz, ahid sahibine verdiği sözü de yerine getirmezse o benden değildir, ben de ondan değilim." [1]

Cübeyr b. Mutîm (r.a.)'den rivayete göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Asabiyet (kavmiyetçilik) dâvâsına kalkan, onu yaymaya çalışan, bu dâvâ yolunda mücâdeleye girişen bizden değildir" [2]

Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "...Bir kimseyi amelî geri bırakmışsa, nesebi, soyu onu kurtaramaz, yükseltemez, ilerletemez" [3]

Böyle övünenler hakkında Resulullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor: "Eğer bir adamın cahiliyenin adetlerine göre baba ve dedeleriyle övündüğünü görürseniz ona; "Babanın erkeklik organını ısır" deyin. [4]

Peygamberimiz (s.a.v.) de şöyle buyuruyor: "Ey Müslümanlar! Allah (c.c.) cahiliye ayıbını ve babalarla övünmeyi giderdi.

İnsanlar ya takvalı bir mü'min ya mutsuz bir facir olurlar. Siz Adem'in oğullarısınız. Adem ise topraktan yaratıldı. Cehennem odunu olmalarına rağmen kendileri ile övünen kişileri terk etmek gerekir. Böyle yapmayan kimseler burnunu pisliğe sürten bok böceğinden daha aşağı kimseler olurlar."[5]

Vasile İbnu'l-Eska' radiyallahu anı anlatıyor: "Ey Allah'ın Resûlü dedim, asabiyet nedir?" "Asabiyet, buyurdular, zulümde kavmine yardım etmemdir."[6]

Cüdeib İbnu Abdillah (r.a.) anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Kim ummiyye (gayesi İslam olmayan) bir bayrak altında bir asabiyete yardım ederken öldürülürse onun ölümü, cahiliye ölümü üzeredir." [7]

Hz. Peygamber (s.a.v.) Mekke'nin fethinde Kâbe'yi tavaf ettikten sonra yaptıkları bir konuşmada şöyle buyurmuştu: "Sizden cahiliyet ayıplarını ve büyüklüklerini uzaklaştıran Allah'a hamdolsun. Ey insanlar! Tüm insanlar iki gruba ayrılır. Bir grup iyilik yapan, iyi olan ve kötülüklerden sakınanlardır ki, bunlar Allah nazarında değerli olan kimselerdir. İkinci grup ise günahkâr, isyankâr olanlardır ki, bunlar da Allah nazarında değersiz olanlardır. Yoksa insanların hepsi Hz. Adem'in çocuklarıdır. Allah da Adem'i topraktan yaratmıştır."[8]

"Öyle milletler gelecek ki, ölmüş babaları ile övüneceklerdir. İşte onlar cehennem kömürleridir. Ve onlar, Allah katında pislîği burnu ile yuvarlayan böceklerden daha basittir!.. Allah sizden cahiliyet devrinin övünmesini ve babalarla büyülenmeyi kaldırmıştır. İnsanlar iki gruptur: ya muttaki mümin ya da perişan kafir! Bütün insanlar Âdem'in çocuklarıdır. Âdem de topraktan yaratılmıştır."[9]

Resulullah (s.a.v.) buyurdular ki: "Kim itaatten çıkar, cematten ayrılır (ve bu halde ölürse) cahiliye ölümü ile ölmüş olur. Kim de körü körüne çekilmiş (ummiyye) bir bayrak altında savaşır, asabiyet (ırkçılık) için gadablanır veya asabiyete çağırır veya asabiyete yardım eder ve bu esnada da öldürülürse bu ölüm de cahiliye ölümüdür. Kim ümmetimin üzerine gelip iyi olana da, kötü olana da ayırım yapmadan vurur, mü'min olanlarına hürmet tanımaz, ahid sahibine verdiği sözü de yerine

getirmezse o benden değildir, ben de ondan değilim."[10]

Bölünme ve parçalanmanın dinimizde reddedildiğini şu emirlerden açıkça anlıyoruz.

Yüce yaratıcımız Allah(c.c.) Kur'an'da, Peygamberimiz (s.a.v.)'de hadislerinde cemaat olmak ve bölünüp parçalanmamak üzere Müslümanlara öğüt vermektedir.

Konuyla alâkalı olarak Kur'an da Cenâb-ı Hak (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ve hepiniz Allah Teâlâ'nın ipine sınıksız sarılınz ve birbirinizden ayrılmayınız. Ve Allah Teâlâ'nın üzerinizde olan nîmetini de hatırlayınız ki, siz birbirinize düşmanlar iken sonra Allah Teâlâ kalplerinizi birleştirdi de onun nîmeti sebebiyle kardeşler oluverdiniz ve sizler ateşten bir çukur kenarında iken sizi ondan çekip kurtardı. İşte Allah Teâlâ âyetlerini sizlere açıklar, tâ ki hidayete erebilesiniz."[11]

"Allah'a ve Resulüne itaat edin birbirinizle çekişmeyin, sonra korku ile zaafa düşersiniz; rüzgarınız kesilip gider."[12]

"O kimseler ki dinlerini parçaladılar ve fırka, fırka oldular. Onlardan her taife kendi yanında olan ile sevinicidirler."[13]

"Ve eğer Rabbin dilese idi, elbette bütün insanları bir tek ümmet kıları. Fakat onlar ihtilâf eden kimseler olmaktan geri durmayacaklardır. Ancak Rabbinin rahmet kıldığı kişiler bundan müstesnadır."[14]

"Ve kendilerine apaçık deliller geldikten sonra, ayrılık çıkarıp ihtilâfa düşenler gibi de olmayın. onlar için büyük bir azap vardır."[15]

İslam hiçbir kimsenin üstün olmadığını, üstünlüğün ancak takva ile olabileceğini öğretir. Yukarıda geçen ayet ve hadislerden de anlaşılacağı üzere Böyle bir öğüt insanların bölünmesini, üstünlük taslamasını engeller. Bu öğütleri alanlar ırkçılık, mezhepçilik ve cemaatçilik davası peşinde koşamaz. Bunu yaparsa Allah'a ve Resulüne isyan etmiş olacağını bilir.

O halde İslam bunları emrettiğine göre neden Müslümanlar bir birine düşman olmakta ve çatışmaktadır? Neden Müslümanlar bir araya gelememektedir?

İslam'ın emirlerinde bir eksiklik olmadığına göre Müslümanlarda bir problem

var demektir. Müslümanlar önceliklerinin başına İslam'ı değil ırkını ya da başka bir ideolojisini almış bulunmaktadır. Müslümanların hayatında öncelikli emir koyucu şayet İslam olsaydı elbette bu günkü gibi bölünme ve parçalanmaların olmaması gerekirdi. Müminler kardeş ise nedir bu Türk-Kürt davası? Neden Müslümanlar böyle birbirine düşüyor? Müslümanlar bunu Allah'ın ve Resulünün onca uyarısına rağmen nasıl yapabilmektedir? Öyle ırkçılık yapan Türkler ve Kürtler var ki; bunu anlamak ve kabul etmek mümkün değil. Masum insanların olduğu otobüsleri yakanları alkışlayan bir insan Müslüman olabilir mi? Masum insanlara zarar verenlere sevgi besleyenler bunu İslam'ın neresine sığdırmaktadırlar. Oysa İslam inancının esaslarından biri de Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir. Şimdi hayatımızı şöyle bir gözden geçirelim sevdiklerimizi ve buğzettiklerimizi. Acaba yaptıklarımız bu ölçüye sığıyor mu?

İnsanlara zulmeden, masum insanları katleden, yeryüzünde fesat çıkaran ve İslam ile alakası bulunmayan insanların ve ideolojilerin sevgisini muhabbetini yüreklerinde besleyenler bunun hesabını Allah'a nasıl verecekler. Bir Müslüman zulüm kimden gelirse gelsin kabul etmez ve karşısında durur. Müslüman yeryüzünde fesat çıkarmaz. Allah'a iman etmeyen, ve O'nun resulünü kendisine rehber edinmemiş bir takım ideolojileri ve önderlerini asla kendisine müşid kabul edemez. Asla onun yolundan gidemez. Oysa bu gün Müslümanlar yolunu şaşırdığından rehberini ve müşidini karıştırmış bir halde nereye gittiğini bilmemektedir. Müslümanlar bir takım ideolojilerin etkisinde kalarak kendisine başka yollar bulmuştur. Ama bu yolların ucunun cehenneme çıkacağına farkına da varamamaktadır.

Kâfirlerin büyük planları neticesinde bu günkü duruma gelen Müslümanlar büyük bir yanılgının içerisinde debelenmektedir.

Müslüman toplumların başında idareci olan insanlara da buradan sesleniyorum! Birlik ve beraberlik için gerçek manada bir çözüm var. Ve bu ancak ve ancak ortak payda olan İslam'a dönmekle mümkün olabilecektir. Gelin tabuları yıkalım, korkuları bir taraf bırakalım. Gerçek

manada İslam'ın güzelliklerini insanlara öğretilim. İslam çok güzeldir. İslam merhamettir. İslam güzel ahlakıdır. İslam herkesin emin olarak güven içerisinde yaşayabileceği emirler içermektedir. İslam'ı gerçek manada hayatına hakim kılan bir toplumda asla kötülük zuhur etmez. Şayet kötülük zuhur ediyorsa bu asla İslam değildir. İslam'ı bir öcü gibi görmekten vazgeçmelidir. İslam'ı yanlış anlayıp, yanlış lanse edenler örnek gösterilemez. O halde bir takım korkuları bir tarafa bırakıp ve yüzümüzü ortak payda olan İslam'a döndürmekten başka çare bulunmamaktadır.

Cemaatçilik ve bölünmeleri önlemenin yolu

İslam bölünmeyi ve parçalanmayı yasaklar. Bütün emirleri cemaat olarak yaşamayı kapsar. Ancak Müslümanlar günümüzde ırk, mezhep ve siyasi ayrılıklar yüzünden büyük bir parçalanma içerisinde. Bunun en önemli nedeni İslam'dan uzaklaşmak ve İslam'ı gerektiği gibi anlamamaktır. Müslümanlar gerçek manada Kuran ve sünnete tabi olmadıkça bu bölünmelerin önüne geçmek mümkün olmayacaktır. Bu, sözde değil özde olmalıdır. Bir takım tabuların artık yıkılması ve bu yanlış gidişattan dönülmesi gerekmektedir. Birlik ve beraberlik için bu ümmetin ilkinin tuttıkları yolu aynen takip etmek gerekmektedir.

İmam Mâlik (Allah ona rahmet etsin) bu konuda büyük bir kâideyi şu sözleriyle ortaya koymaktadır: "Bu ümmetin başı ne ile düzelmişse, sonu da ancak onunla düzeldir. O gün din olmayan hiçbir şey bugün de din olamaz." [16]

Başka yollar ayrılık, bölünme, bidat ve hurafeyi beraberinde getirmektedir.

Kuran ve sünnet Müslümanların ortak paydası olduğu halde ve yönelmesi gereken yegâne kaynak olduğu halde ayrılıkların ve hizipçiliğin olması Müslümanların Kuran ve sünnete tam manasıyla yapışmadığını ve savsakladığını göstermektedir. Kuran ve sünnet sadece laftan ibaret olmuş ve sadece dilimize doladığımız olgular haline gelmiştir. Burada insanın aklına şu sorular geliyor; Hiç Kuran ne diyor diye okuyup, anlamayan bir toplum

Kuran'a yapışmış olabilir mi? Kuran'ı hayatına hakim kılabilir mi? Allah'ın emirlerini bilmeyen bir Müslüman O'na nasıl itaat edebilir? Peygamberin sünnetini bilmeyen ve peygamberini tanımayan bir Müslüman nasıl onun sünnetine yapışıp, hayatında sünnete uygun işler yapabilir ki? Yani Müslümanların bu günkü söylemleri kuru laftan ibaret olmakta ve gırtlaktan aşağıya inmemektedir.

O halde bölünmeyi ve hizipçiliği önlemenin tek yolu İmam Malik'in dediği gibi bu ümmetin ilkinin tuttuğu yolu tutmaktır. Dilimize doladığımız Kuran ve sünneti okuyup, öğrenmemiz ve hayatımızı ona göre şekillendirmemiz gerekmektedir.

Ehl-i sünnet ve'l Cemaat yolunun önderlerinin hataları

Kendilerini Allah'ın ve resulünün yolunun tebliğcileri ve savunucuları olarak gören Müslümanların da birlik ve beraberlik hususunda oldukça büyük yanlışlıkları bulunmaktadır. Bu yanlışlıkları başkalarında görünce eleştirenler daha beterini kendileri yapmaktadırlar. Tarikatları ve bir takım cemaatleri taassupla, cahillikle ve bidatçilikle suçlarken kendilerinin yaptığı hataları görmeyenler hiçbir yol kat edemezler. Birbirlerinde gördükleri en küçük bir hatayı büyütürken ayrılık sebebi sayanlar, birbirlerine sırtını dönenler ve birbirlerinin arkasından atanlar sünneti yaşadıklarını ve savunduklarını söyleyemezler. Aldıkları eğitimle böbürlenenlerin, birkaç ayet ve hadisi insanlar içerisinde böbürlene böbürlene anlatanların ve âlimlik taslayanların bu ümmetin birliğini sağlamaları mümkün değildir. Bu tip insanlar kendilerini gözden geçirsinler. Acaba Allah için mi tebliğ yapıyorlar yoksa bana ne kadar da bilgili desinler ya da sözüm dinlensin diye mi konuşuyorlar. Müslüman ne kadar âlim olursa olsun böbürlenmez. İnsanlar arasından mütevazı olur.

Müslüman hata araştırmak yerine kendi hatalarını araştırmalı ve gördüğü en küçük bir hatada hemen eleştiri yoluna gitmemelidir. Birliğe ve beraberliğe zarar verecek davranış ve hareketlerden kaçınmalıdır. Şayet bir Müslüman ehl-i sünnet yolunu tuttuğunu iddia ediyorsa Allah için kendisini bir gözden geçirsin ve en küçük hataları bahane ederek ayrılığa

sebeplenecek işlerden kaçınınsın.

Sadece birkaç hareket yapmakla ve görüntülerini değiştirerek ehl-i sünnet olduklarını iddia edenlere ve Müslümanları değerlendirenlere gelince; bu kardeşlerce sanki selef-i salihin yolu sadece namazda elleri kaldırmak, fatihadan sonra sesli amin demek ve secdede parmakları oynatmaktan ibaretmiş gibi davranılmaktadır. Peygamberin onca sünnetini getirip, birkaç harekete bağlamak doğru değildir. Bu hareketleri yaparsan selefisin yapmazsan değilsin şeklindeki tavırlar yanlış davranışlardır. Bazı kardeşlerin kastettiğim hareketler için yalnız kılarken göstermedikleri titizliği cemaat içerisinde iken itina yapmaları Allah korusun riya tehlikesini beraberinde getirmektedir.

Müslümanları dış görünüşüne, saçına, sakalına ve giyim tarzına göre değerlendirmemelidir. Her insanın bulunduğu konum aynı olmayabilir. İçinden çıkamadığı bir çevre ve fırsat bulamadığı imkanlar içerisinde bulunabilir. Bu noktada dış görünüşle âlimlik edalarıyla ortada dolaşan ama ilimden ve ihlastan uzak insanları da çokça görmek mümkün.

Müslüman kendisine gelen her Müslüman kardeşi ile layığı ile ilgilenmeli, insanları mevkisi makamı ve dış görüntüsü ile değerlendirmemelidir. Bir kardeşimiz şöyle bir şeyle karşılaşılıyor ve anlatıyor: "Kilometrelerce yol kat ederek ilimce ilerde olan bir hocamızı ziyarete gittim. Heyecanla yola çıktım ve kendisi ile sohbet etme imkanı bulacağım için sevinçliydim. Hocanın işyerine varınca çok soğuk bir tavırla karşılaştım. Baktım ki bu soğuk tavır değişmiyor, bende kalkıp gitmek zorunda kaldım. Ve onca yolu büyük bir hayal kırıklığı için aldığımın pişmanlığı içerisinde geri döndüm."

Yine bizzat yaşadığım bir ziyareti burada anlatayım. Bir hoca efendiyi saatlerce yol aldıktan sonra ziyarete gitmişim. Biraz araştırmadan sonra ikametgahına ulaştım. Selamlaşmalardan sonra kapı ağzında garip bir bakışla buyur etmeyi bile kerhen yapan bakışlarla karşılaşınca şaşkınlık yaşadım. Soğuk bir şekilde buyur edildiğim yerde karşılaştığım soğuk tavırlar devam edince kısa bir süre sonra orayı terk etmem gerektiğini

anladım ve çıktım.

Bir insan onca yolu sırf Allah için kat etmiş ve size gelmiş, ama siz onu sünnette yeri olmayan bir tavırla karşılıyorsunuz. Bu İslam ahlakını öğütleyen birisine yakışır mı?

Allah aşkına söyler misiniz bunun neresi sünnet? Bunun neresi peygamber ahlakı? Şimdi o hoca efendiye sormak lazım; kardeşim senin derdin ne? İstedığın kadar ilme sahip ol. Sana böyle davranma hakkını kim verdi? Bunun hesabını Allah'a nasıl vereceksin? Ya bu tavırları terk et ya da ortada hocalık taslama. Bırakın hocalığı, âlimliği, sıradan bir Müslüman'ın dahi yapmayacağı davranışları yapıp da, sünnetten bahseden bu tip insanların tebliğ hareketine hiçbir faydası olamayacağı gibi birlik ve beraberliğe de çok zararları olacaktır. Bazı kardeşler böyle insanlar için huyu böyle ne yapalım diyorlar. Ama bu yaklaşım da doğru değil. Böyle insanlara buradan öğüt veriyorum: Huyun ne olursa olsun Allah için değişeceksin. Güler yüzlü değilsen zorla yüzünü güldüreceksin. Nefsine zor da gelse kendini Allah için değiştireceksin. Müslüman teslim olur diyorsak o halde sende olumsuz davranışlarını bırakıp İslam'ın güzelliklerine zorla da olsa teslim olacaksın. Ya da bu yoldan çekileceksin ki, yolun önu tıkanmasın.

Hep eleştirilen insanların, durmadan Müslümanların hatalarını bahane ederek ayrılıkçı bir yaklaşım ortaya koyanların ümmetin birlik ve beraberliği önündeki engel olduklarını unutmamaları gerekir. Bu da Allah katında onlar için yüklenilecek bir vebal olacaktır.

İlim-der yetkilileri tarafından İzmir'de yapılan toplantıların birlik ve beraberlik anlamında çok faydalı ve hayırlı olacağını düşünüyorum. Müslümanlar böyle birlik ve beraberliği pekiştirici faaliyetler ile tanışıp, kenetlenecektir. Rabbimiz bizi ıslah etsin ve kalplerimizi birleştirsin.

Başka bir hata da ilim ile böbürlenmedir. Bazı Müslümanlar ilim elde ettikçe kibir içerisine girmekte. Bulduğu her fırsatta ilmi sorular ile üstünlük kurmaya çalışmakta karşısındakine bak bende ilim var şeklinde bir tavır ortaya koymaktadır. Kibir Allah'ın asla sevmediği ve Müslüman'a yakışmayan bir

davranıştır. İlimin ne kadar olduğu değil Allah için nasıl kullanıldığı önemlidir. Nice insanlar var ki kendisinde bulunan ilmi başkasına aktaramamakta ve gafil bir hayat yaşamaktadır. Tebliğ yapmamakta Allah'ın dinini kendisine dert etmemektedir. Bu ilim hiçbir işe yaramadı gibi sahibini de elbette Allah katında vebal altına sokacaktır. Yani ilim ile kibirlenmeyi bir tarafa bırakıp, Allah'ın rızası için çalışmalıdır.

Cemaatleri eleştirirken, birlik ve beraberliği Allah'ın ve Resulünün emrettiğini en çok savunanlar olduğumuz halde, Türkiye genelinde daha doğru dürüst bir tane tesise bile sahip değiliz. Ama eleştirdiğimiz cemaatlere baktığımızda muhteşem tesislere ve imkanlara sahip olduklarını görüyoruz. Çalışmalarındaki ve yardımlaşmalarındaki ihlaslarına, birlik, beraberlik ve gayretlerine şahit oluyoruz. Diğer taraftan ehl-i sünnet yolu üzerinde olduğunu iddia edenlerin ise sağda solda konuşmaktan ve sağa sola burun kıvırmaktan başka bir şey yapmadığını görünce de üzölmekten kendimizi alamıyoruz.

Sözün özü artık samimiyete, ihlase ve gayrete ihtiyacımız var. Bu işe gönöl vermiş gayretli, Allah yolunda tozu dumana katacak tebliğçilere ve mücahidlere ihtiyacımız var. Allah için çok çalışmamız gerekmektedir. Allah aşkına artık birakalım boş lafları ve Allah yolunda gayret gösterelim.

Ebu Muhammed Musab KÖYLÜOĞLU

KAYNAK:

- [1] Müslim, İmâret 53, (1848); Nesâi, Tahrim 28, (7,123); İbnu Mâce, Fiten 7, (3948).
- [2] Ebü Davud, Edeb 112, Müslim, imare 57; Ahmed İbn Hanbel, II, 488; İbn Mâce, Fiten 3948
- [3] İbn Mâce, Mukaddime 17, hadis no: 225)
- [4] Ahmed b. Hanbel, Müsned, C.5, Sh. 136-Tirmizi
- [5] Ebu Dâvud-Edep, 110-111, Ahmed bin Hanbel, 2/524
- [6] Ebu Davud, Edeb 121, (5519).
- [7] Müslim, İmâret 57, (1850); Nesai, Tahrim 28, (7, 123).
- [8] (Beyhaki, Tirmizi)
- [9] (Tirmizi, Beyhaki, Ebu Davud)
- [10] (Ravi: Ebu Hüreyre Hadis No:1729) İbni Mace-Fitne-3948
- [11] Al-i İmran 3/103
- [12] El-Enfal 8/46
- [13] Er-Rum 30/32
- [14] Hud 11/118-119
- [15] Al-i İmran 3/105
- [16] Kadı İyâd; "eş-Şifâ". Cilt: 2, sayfa: 88

İslam'ın Garipliği

İslam, insanlık garip bir cahiliye içinde iken geldi. Sahabe, Cahiliye ve ehli önünde, Allah'ın dinine sımsıkı sarılarak, acılara göğüs gererek sebat etti, hatta kısa bir müddet içinde galip gelerek İslam devletini Medine'de kurdu.

İslam düşmanı Kureyş, tevhid, adalet, özgürlük, güzel ahlak gibi değerleri öğreten İslam dinine ve davetine karşı, savaş ilan etti, bu yolda denemedik yol, üslup, tavır bırakmadı. Kureş'in tek hedefi vardı, dinin önünü kesmek, onu imha etmekte. Kureyş bu yolda iftiralara, hakaretlere, yalanlara, uydurmalara, suçlamalara başladı. Peygamber ve iman edenlere tehditler savurdu, işkencelerden geçirdi, savaşlar açtı, putlarını ve atalarını Allah'ın dininin önüne aldı, uzun mücadele sonucunda; İslam'ın karşısında yenildi, düşmanlık edenlerin torunları İslam'ı seçerek, İslam'ın hizmetçileri oldu.

İslam ilk geldiğinde çok az insan iman etmişti, onu dışlayan ise çoktu. Bundan dolayı İslam, garipti, bir yabancı gibiydi. Kureyş çok sayıda müşrik dostlarıyla, az sayıda Müslüman'a eziyet ediyor, açlık ve susuzluk gibi dayanılması zor sıkıntılara sevk ediyordu.

Bu durum Medine'ye hicret edinceye kadar devam etti, sonra İslam ile düşmanları arasında uzun süreli bir mücadele cihad dönemi yaşandı. Allah, elçisini ve iman edenleri, Kureyş kâfirlerine galip kıldı, böylece İslam artık güçlendi, müşrikler ise zayıfladı.

Bu durum uzun yıllar devam etti, Müslümanlar şerefli tarihler yazdı, uzak beldeleri fethettiler, birçok belde İslam'la tanıştı, bunu gören kâfirler; İslam'ın gücünü kıracak oyunlara ve tuzaklara yöneldi, kafa yordu, netice de bunda başarılı oldu, İslam'ı ve

halini zayıflattı. İslam beldelerinde kendi dinini, kültürünü, yaşam modelini, kötü ahlaki eğilimlerini hâkim kıldı.

Her beldeye kendi kuklasını ve dostlarını yerleştirdi. İslam ahkâmının yerine beşeri batılı kanunları sevdirdi, Müslümanları çağdaşlık ve özgürlük talepleri ile böldü, sonra milliyetçilikle ayırdı, ulus devletlerine ayırarak, küçük küçük devletçikler haline getirdi. Bu durumda Müslümanlar; İslam'ı unuttu.

Müslüman fert, aile, toplum İslam'a düşman eğitim ve öğretimden geçirilerek düşman olarak yetiştirildi. İslam'ı yaşayan bir avuç guraba ise hemen korkutuldu, zindanlara atıldı, batılı devrimleri reddedenler darağaçlarında sallandırıldı, sürgün edildi. Böylece İslam, hayatın her sahasından atıldı.

Yıllar yılları kovaladı, İslam insanlar nezdinde, yaşanılmayan, uygulanılmayan, örnek alınmayan, hatta korkulan bir din haline getirildi. Hatta İslam beldeleri işgallere maruz kaldı, Müslümanlar katledildi. **İşte biz şu an yaşanan bu hale "İslam'ın garip kaldığı dönem" adını veriyoruz. Yani İslam'ın Garipliği diyoruz.**

Şimdi iş tam tersine döndü, İslam'ın ilk geldiği günlere dönüldü. İnsanlar dinden, İslam'dan yüz çevirir oldu, dine karşı savaşır bir hale geldi, dini afyon görerek bilimin ve ilerlemenin önünde engel olarak telakki eder bir durum yaşanır oldu. **İşte bu hale biz İslam'ın garipliği diyoruz.**

İslam ve Müslüman öz yurdunda garip kaldı. Sahipsiz, adı anılmayan, hatta düşman olarak tanınmaktadır. İşte bu durum, hem İslam'ın garipliğini hem de Müslümanların garipliğini ispat eder.

Şimdi biz garipleriz, Siz ve selefi salihin yolunda giden her Müslüman gurabadır, yani gariplerdir.

Bizi dışlayarak, Kurani hayattan çekip alarak, İslam'ı tehdit unsuru göstererek, Rasulullah (s.a.v.)'i terörist olarak tanıtarak, **bizi garip bıraktılar.**

İslam'ı garip bıraktılar, Kurani garip bıraktılar, Rasulullah (s.a.v.)'i garip bıraktılar? Müslümanları garip bıraktılar.

Belki bazıları “hayır hayır Elhamdülillah İslam hayırda, iyi yolda, yaşanmakta, 1,5 milyar Müslüman kitlesine ulaştı” diyebilir, fakat Rasulullah (s.a.v.)'in sahih hadisini ne çabuk unuttuk? Ne diyordu Rasulullah (s.a.v.): “**Bilakis siz o gün çok olacaksınız, fakat suyun üzerinde ki çer çöp gibi olacaksınız**”

Evet, sayıca çoğuz ama keyfiyetçe pek de öyle gözüküyoruz. Akide, iman, salih amel, güzel ahlak, davet yoksa sayı çokluğu ne fayda getirmektedir! Küfür, şirk, masiyet, haram, yalan, dolan, hırsızlık, zina toplumu kasıp kavurmakta ise çokluk ne fayda getirir?

İslam böylesine garip başladı ve galip geldi. İslam ilk yıllarında garipti, yani kimse onu doğrulamıyor, ayıplıyor, düşmanlık ediyor, hak tanımıyordu. Yalnızdı, kimsesizdi, ezilendi, hor görüldü.

Rasulullah (s.a.v.) sahih hadiste bu gerçeği dile getirmiştir: “**İslam garip başladı, garip dönecektir gariplere müjde olsun**” (Müslim)

Bir rivayette Peygambere “Garipler kimdir” denildi, Peygamber “İnsanlar bozulduğunda ıslah edenler” buyurdu.

Görüldüğü gibi; Rasulullah (s.a.v.) kısa bir müddet sonra cahiliye garipliğinin yeniden döneceğini haber verdi.

Garipler, istikamet ehli olanlardır. Onlar cennetin ve saadetin sahipleridir. Rasulullah'ın müjdelediği garipler, insanların dini yaşamları bozulduğunda hakka tutunan, sarılan, Kur'an'ın ve sünnetin yolundan ayrılmayan, ibadeti Allah'a halis kılan, onu birleyen, namazını kılan, zekâtını veren, topluluktur.

Şimdi her yerde İslam'ın garipliği devam etmektedir. Bugün İslam'ın garipliği her sahada hissedilmekte, görülmekte, esef verici bir duruma bürünmektedir.

Gariplik bütün kollarıyla; yaşadığımız hayata hükmetmekte, insanlık ve Müslümanlar karanlık ve cahili bir hayatın merkezine çekilmekte, nesiller her geçen gün şeytanın ve batılın yoluna

itilmekte, insani değerler altüst edilerek kötülük yayılmakta, iman ve adalet duygusu kaybolup şirk ve masiyetler çepeçevre âlemi kuşatmakta.

Oysaki İslam tarihi, Müslümanların zaferleriyle, şerefleriyle, izzetleriyle doludur. Nasıl oldu da, bu şerefli tarih, onurlu Müslümanlar tam tersine ilk gariplik dönemine yeniden döndü? Bunların tümünü sormalıyız.

Bu nedenle her Müslüman'ın bu cahiliye önünde Rasulullah ve ashabının sebat edip galip geldiği gibi sebat etmesi gerekir.

İslam, Allah'ın bizlere razı olup gönderdiği, bir ve tek olan Allah'a kulluk etmeyi emrettiği, şirk ve ehlinden uzak kalmamızı istediği dinin adıdır.

Günümüzde; İslam dini garip kalmıştır. İslam hayatta yaşanan, ona çağrılan, onunla amel edilen bir din değildir. İslam; dışlanmakta, ayıplanmakta, hayattan çekilmekte, hükmüne müracaat edilmemektedir.

İslam, batıda olsun yurdumuzda olsun tehdit unsuru görülmektedir. Son yıllarda İslam, Kuran, ve Rasulullah (s.a.v.) hedef haline getirilmiştir.

Bugün İslam düşmanları Müslümanların yüreklerinde ki sebatı, imanı, sabrı görünce düşmanlıklarını Müslümanlara değil de, İslam'a, Kuran'a ve Muhammed (s.a.v.)'e hakaret etmeye çevirdiler. Daha açık bir tabirle, Kuran, İslam ve Rasulullah (s.a.v.) hakkında şüpheler oluşturmaya başladılar. Son yıllarda Batıda olsun memleketimizde olsun, Kuranın ayetlerini, İslam dininin hükümlerini ve Rasulullah'ın şahsiyetini hedef alan düşmanlıklar artmıştır.

Daha yakın zamanda, Danimarka'da Peygamberimize karşı yapılan düşmanlık, İsviçre'de minare ve Fransa'da hicap yasağı buna açık delildir. **Batı, Kuran'ın ve sünnetin tanımladığı ve İslam peygamberinin uygulaya geldiği İslam'ı değil, kendi anlayışına yatkın İslam'ı istiyor.**

Hatta İslam düşmanları bu hedefleri yolunda; yakın tarihte; 1999 yılında, 7 yıl boyunca oturarak 77 sure oluşturarak, **Furkanu'l Hak** adında Kuran'a alternatif bir kitap yazdılar. Bu kitap Fatihayla başlamakta, şehit adında uydurma bir sureyle bitmektedir. Kitap da, haç, incil, teslis, zina adında sureler bulunmaktadır. Her süre **“baba, kelime ve ruhun ismiyle”** diyerek uyduruk besmeleyle başlamaktadır. Bu kitap yazarları tarafından vahiy olarak görülmekte, kitap içinde **“Bu furkan'ul hakkı biz indirdik”** ve **“siz ölü iken sizi incille ve furkan'ul hak nuruyla dirilttik”** diye ayetler bulunmaktadır.

Ayrıca kitapta tağut isminde bir sure bulunmakta, bu sure içinde **Peygamberimize deli** denmekte, Müslümanların iman esaslarına hakaretler edilmekte, Müslümanlar hakkında dillere yakışmayan sözler söylenmektedir.

Bu kitabı Amerika'da iki yayınevi İngilizce olarak bastıktan sonra, Arapça olarak da tercüme ettirip bastırılmış, haliç ülkelerinde bedava olarak dağıtmıştır.

Bu kitap, Kuran'ı bilmeyen, görmeyen, hiç okumayan kimseleri veya yeni Müslümanları kandırmayı amaç edinmekte, yabancı okullarda okuyan Müslüman çocuklarına ezberlenmesi gereken kitap olarak sunulmaktadır. Ayrıca bu kitap internet üzerinden indirilmekte, isteyene gönderilmekte, bilim adamlarının e-mail adreslerine elektronik posta yoluyla yollanmakta, kitaba özel internet sitesinin reklâmı yapılmaktadır.

Bu kimseler; Müslümanlara karşı **“bizim kuranımız bu furkandır”**, asıl hakiki kuran bizdedir deyip, kendi elleriyle yazdıkları batıl kitabı savunmaktadırlar. Bu batıl kitabın mimarı Filistin asıllı bir Hıristiyan'dır. Şeyh Ahmed Deedat Amerika'da (Allah'ın rahmeti üzerine olsun) onunla münakaşa etmiştir.

Görüyorsunuz, İslam düşmanları; zaman zaman Müslümanlarla direk göğüs göğse savaşıyorlar, bilakis Müslümanların dinleri, kitapları ve Resulleri etrafında şüpheler oluşturuyorlar ve mücadele ediyorlar.

Gayeleri; İslam'ın gücünü kırmak, Müslümanları Hıristiyanlaştırmak, teslis inancını yerleştirmektir. Hatta bu habis Filistinli Hıristiyan yazar, açıktan **“bu kitap Müslümanları Hıristiyanlaştırmak için bir edattır”** demektedir.

Yine buna benzer bir uygulamayı Filistin işgalcisi Siyonist İsrail Devletinin Dışişleri Bakanlığı yapmaktadır, bu programın adı Kuran'ın elektronik Tefsiri'dir. İsrail, bu tefsir çalışmasını, 15 Müslüman öğrenci ve onları yönlendiren bir Yahudi ile gerçekleştirmiştir. Tefsir, yaşanan şartlara, konumlara mutabık olacak tarzda bitirilmiş, kitap olarak İsrail üniversitesinde basılmış, Arapça, Türkçe, Farsça, Urduca, Fransızca ve diğer dillere tercüme edilmiştir. Bu habis kimseler; Kuranı değiştirmeye güç yetiremeyince, bu iğrenç niyeti ortaya koymuşlardır. Zira tefsir çalışmasında diledikleri tağyir, tatil, tahrif, teşbih, tedlil yapmak çok kolaydır. Kuran'ın lafzını, suresini, ayetini değiştirmeye güç yetiremeyenler, onun anlamını, tefsirini, mesajını saptırmak gayesi taşımaktadırlar. İslam düşmanları çok iyi biliyor ki, Kuran'ı indiren Allah onu hıfz edecektir.

İşte bu tefsir çalışmasında, Yahudilerin, yakın zamanda dost olacağına, bu nedenle de onlarla iyi geçinmek hususunda tefsir yapılmakta, onlara karşı adavetin yanlış olduğu vurgulanmaktadır. Böylece dinler arası birlik narasında olduğu gibi, Müslümanlarla Yahudiler arası yakınlaşmaya davetiye çıkarılmakta, nesillere Yahudilerin müstakbelde bir dost olduğu öğretilmektedir.

Bu program çerçevesinde son olarak Avrupa'da birçok sinemalarda gösterime giren, Hollandalı Yönetmenin yönettiği FİTNE adlı filmidir. Bu film Avrupalı insanlara “İslam'ın yüzünü çirkin göstermek, Müslüman olacak kimseleri korkutmak, batılıları İslam'a karşı düşmanlığa sevk etmek” amaçlı oluşturulmuştur. Bugün batılı gençlere seyrettirilerek İslam korkusu oluşturulmaktadır.

Yine aynı şekilde Hollanda'da Müslümanların Peygamberi Muhammed (s.a.v.) hakkında “Yeni çağdaş Hitler” denmiştir. Müslüman olmayı isteyen gençlere “siz Müslüman olmakla tıpkı Hitler gibi mi olacaksınız” diyerek Hitlerin/Nazilerin yaptığını hatırlatarak korkutmaktadırlar.

Fitne filmi, Kuran'dan bir ayetle başlamakta, Danimarkalı ressam'ın Muhammed (s.a.v.)'in sureti olarak gösterdiği şahsın takkesinin üzerine bomba konularak devam etmektedir. Bu bombalı bir kişinin ilk anda çıkartılmasının amacını sanırım hepimiz tahmin etmişizdir, O da; işte iman edeceğiniz kişinin resmi ve yapmak istedikleri budur denilmektedir.

Film, iman edenleri küçük göstermekte, iman edecekleri de korkutmaktadır. Filmin adından belli olduğu gibi amacı; İslam'ı, Rasulullah'ı, Kuran'ı, âlemin ve insanlığın fitnesi olarak tanıtmaktır.

Film, bazı meşhur hafızların Kuran okumalarıyla birlikte, her ayetin muhtevasına göre korkunç ve şiddet içerikli resimler takdim ederek devam etmektedir.

Film, kurtuluşun, saadetin, mutlu yaşamın yolunun Kuran'ı yırtmaktan geçtiğini göstermektedir. Film, çok ciddi bir kin ve nefret tohumu ekmektedir. Bu film, Batılı ve yeni Müslümanlara, İslam hakkında ürpertici sahneler sunmaktadır. Onlar, İslam'ın galip geleceğini idrak etmişler ama bizler ise gafletten bunu fark edememiştir.

Batılılar, İslam'ın kalplere indiğini, kendilerini kuşattığını, mümtaz yüzünü halklara takdim ettiğini görmektedir. Bugün sadece Batı da 53 milyon Müslüman bulunmaktadır. Bugün Fransa'da büyüyen İslam'ın ve yeni Müslümanların çoğalması göz önünde bulundurulursa 20 yıl sonra tüm Fransızlar İslam'la tanışacaktır. İtalya'da, 1 milyondan fazla Müslüman yaşamaktadır. Almanya'da İslam davetçileri binlerce Müslüman kazanmıştır.

İtalya Meclis başkanı “**Akdeniz ülkelerinin olduğu kısmı kastederek Yaşlı kıtayı iyi gözetin, yoksa yakın zamanda İslam denizi olur**” demiştir. Bugün İtalya'da mağripli Müslüman geçlerle evlenerek Müslüman olan binlerce İtalyan hanım efendiler bulunmaktadır. İslam Avrupa'nın hemen hemen tüm ülkelerine yayılmış, yürekleri fethetmektedir. Batı bu büyüyen İslam'ı, fark ettiği için strateji değiştirerek bugün “sorunumuz Müslümanlarla değil, İslam'la demiştir.”

Sorayım sizlere bugün o halde, İSLAM garip değil midir? Hem kendisine iman edenleri tarafından hem de düşmanları tarafından terk edilen İslam, garip değil midir?

İslam, batının ve ABD'nin düşmanı olarak görülmektedir. Neden ABD VE DOSTLARI; kilometrelerce uzaktan gelerek, okyanusları aşarak, 300 000 haclı ordusuyla Müslüman beldelerini işgal etmektedir? 10 yıldır Bir avuç Müslüman mücahitlerin karşısına 200 000 düzenli orduyu neden sevk etmektedirler? Müslümanlarla kendi topraklarında savaşanların iyi niyetler taşıdığını kim iddia edebilir?

Bakınız, İslam, Kuran, Rasulullah hedef değil de nedir? Batı yüzünü İslam'a ve Müslümanlara düşmanlığa çevirmiştir, İsviçre minare yasağı getirmekle, Fransa Başörtüsü yasağı kararı almakla, ABD Müslümanları tutuklamakla, yıllarca Guantamo'da masum insanları suçlu göstermekle, İslam garip değil midir?

İslami hayatı her sahada yaşamak, yaşatmak, davet etmek isteyen bir Müslüman erkek ve kadın, potansiyel bir terörist olarak isimlendiriliyorsa, **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

Âlimler susuyor, hakka davet unutuluyor, davetçiler mülk peşinde koşuyor, Müslümanlar her gün dünyalık peşinde koşuyor ve gaflete düşüyorsa, **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

İslam âlimleri ilimle amel etmemekte, toplumun dini hatalarını düzeltmemekte, şeri

ilimleri öğretmemekte, tevhid, iman, salih amel ve güzel ahlak konularına itina gösterilmemektedir, **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

Âlimler, toplumsal günahların önüne set çekmekle görevli iken, günahın önünde sessiz kalmaktadır. Sessizlik yüzünden de toplumda günahlar çoğalmakta, İslam düşman görülmekte, nesiller sapmakta, kadınlar zinaya sürüklenmekte, gençler içkinin, kumarın ve eroinin tuzağına itilmektedir, söyler misiniz bu hal; **İslam'ın garipliği değil midir?**

Toplumlar ve devletler, İslam'ı gericilikle, çağ dışılık ile özgürlükleri yasaklamakla, insanı çağdaş yaşamdan alıkoymakla, kadına hak vermemekle, bilimi itiraf etmemekle suçlamaktadır, **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

İslam'a alternatif olarak, kendi akıllarından ürettikleri sınırsız bir din anlayışını, öne sürenler, beşeri kanunları, Allah'ın emrinin önüne alanlar, eğer sevilir ve yüceltiliyorsa, **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

Bu kimseler, Allah'a, resulüne, Kuran'a karşı suç işlemektedirler. Suçların en büyüğü de bunlara karşı işlenen değil midir? Bugün kadının hak ve hürriyetlerini bahane ederek, Bilimi inkâr ettiğini söyleyerek, gericiliğin asıl sebebi olarak İslam'ı göstererek, İslam'a saldıranlar, dini inkâr edenler, Kuran'a karşı duruş sergileyenler, toplumda kadının kimliğini bozarak toplumsal sapıklığı ve azgınlığı artırmak isteyenler, söyler misiniz Allah huzurunda suçlu değil midirler? Yine bunlar İslam'ın garipliği değil midir?

Allah'a karşı işlenen suçu kim soracaktır? Bugün pervasızca alenen utanmadan İslam'a ve Müslümanların değerlerine karşı küfredenler, hakaretle saldıranlar, **yeryüzünün bozguncuları değil midir?**

Askeri güçlerine güvenerek; dilediği kararı alan ve tehditler savuran, açıkça milletin yüzüne söven ve insan yerine

koymayan, Müslüman kadınlara kene ismini vererek namusuna iffetine hakaret savuran, tek güç olarak kendi nefsinin gören, günümüzün çağdaş Firavunları ve Nemrutları, kime karşı suç işlemektedir? **Bunların tavırları İslam'ın garipliğini/kimsesizliğini belirlemiyor mu?**

İnsanlık kötü bir hayatın içine itilmiştir, hayat şirke ve küfre doğru ivme kazanmıştır, masiyet ve ehli çoğalmıştır, şeri ilimler ve çağdaş bilimler gençlerin kalplerinden sökülüp alınmıştır, içki kumar-zina-eroi-toplu eğlenceler ve haramlar açıktan yapılmaktadır, İslam dini suçlanmakta, Müslümanlara ve onların salih liderlerine her tür tuzaklar ve hileler yapılmaktadır. Kızlar bir bir fuhuş bataklığına çekilmekte ve internet Cafeleri genç dimağları saptırmaktadır. Sinemalar ve tiyatro sahneleri açıklığı, rezaleti, günahı tanıtıcı bir rol üstlenmiştir. Gençler dini öğrenmek, yaşamak, yaşatmak konusunda korkutulmuş batıla ve şeytana hizmet eder konuma getirilmiştir, **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

Toplum, İslam davetini inkâr etmekte, salih insan zalim gibi değerlendirilmekte, hak ve adalet terk edilmiş zalime güvenilmekte, taşlara ve heykellere tapma insanlar arasında çoğalmakta, iyilik yasaklanıp, kötülük emredilmekte, içki su gibi içilmekte, zina gündem günde insanlar arasında meşrulaşmakta, içki-kumar-eroi alınıp satılmakta, batıl yüceltilmekte, hak ayaklar altına alınmakta, heva-şehvet-bencillik hastalığı her kuşağı sarmakta, eline güç geçiren Müslüman'a ve dinin değerlerine düşmanlık etmektedir. Söyler misiniz? **Bu İslam'ın garipliği değil midir?**

İslam'ın garipliği görüldü gibi aşikâr bir şekilde görülmektedir. İslam hayatın sahasından çekilmiştir. İnsanlık karanlığa doğru bir yol almaktadır. Dine davet edenler suçlu, din düşmanları haklı gösterilmektedir.

Milletin dini değerlerine sahip çıkan, tarihine dönmesini sağlayan, İslami

eğilimlerine saygı duyan, İsrail'e göz açtırmayan, ikiyezlü batılılara gözünüz kör mü diyen, dürüst, namuslu, şerefli, dimdik başlı liderlere zulüm, oyun ve tuzaklar kurulmaktadır, söyler misiniz **bu İslam'ın garipliği değil midir?**

Müslümanlar öz yurdunda gariptir. Müslüman kız çocuğu, başörtüsünü üniversitelerde giyemiyorsa, söyler misiniz **bu kız çocuğu garip değil midir?**

Müslüman genç, içkinin, kumarın, eroinin, zinanın tuzağına düşürülüyorsa söyler misiniz insaf sahibi olalım söyleyelim **bu gençler garip değil midir?**

Anneler ve babalar çocuklarını uyuşturucu, içki, kumar, fuhuş, kadın ve kız yolunda kurban veriyorsa bu anne ve baba garip değil midir, söyler misiniz **bu Müslümanların garipliği değil midir?**

Bu din, asırlar boyu insanlığı aydınlatan bir dindir, İnsanlık cahiliye içinde şirke ve küfre dalmış hayat sürerken, heykeller medeniyetini inşa ederken, insanın insana tapmasını onaylarken, diri diri kız çocuklarını gömerken gelmiş, İslam, onları karanlıktan aydınlığa çıkartmış, şirkten tevhide iletmış, masiyetten ve rezil ahlaktan en üstün ahlaka sevk etmiştir.

Peki, İslam böylesine kalplere yayılmışken, neden Müslümanlar selefi salihin yolundan saparak, bölük bölük parçalanarak, Kuran'ın ve sünnetin çizgisinden, delille ve hüccetle din öğrenme yolundan uzaklaşmaktadır? Ümmet, neden fırkalar, hizipler, cemaatler oluşturmuştur? Söyler misiniz **Bu durum İslam'ın garipliği değil midir?**

Bugün sünnetle amel eden, ona davet eden, bir genç Müslüman'a senin camide, mescidde, toplu yerlerde sünneti amel etmen bir fitnedir demek, **İslam'ın garipliği değil midir; İslam, kendi öz evladından çile çekmektedir, öz evladı İslam'ın değerine cahilce karşı çıkmaktadır?**

Bugün, Müslümanların ilimle, davetle, ilmi araştırmalarla tebliğle Allah'ın davetine hizmet etmeleri varken, birbirini kınamaları,

ayıplamaları, isimlerle anmaları söyler misiniz, **İslam'ın garipliği değil midir?**

İslam düşmanları, Kuran'ın ve sünnetin metodunda eğitim yapan kurumları, okulları, medreseleri tehdit unsuru görünürken, ellerinden gelen her oyun ve tuzağı gerçekleştirirken, Müslümanların birbirine karşı kibir, nefret, düşmanlık tohumu ekmeleri söyler misiniz **İslam'ın garipliği değil midir?**

İslam gariptir, şu an kimsesizdir. Ona karşı ihanet edilmektedir. İslam sahiplerini aramaktadır,

Ona Kim sahip çıkacaktır?

Onun Gözyaşını Kim silecektir?

Onun prangalarını kim kıracaktır?

Onu mahzun ve mazlum halden kim çekip çıkaracaktır?

Kim çıkaracaktır?

Peygamber ve ashabı; bu dine sarılarak sebat gösterip dini ayakta tutmuş, insanları eğitimden, terbiyeden, güzel iman ve amel yolundan geçirerek, düşmanlarına galip kılmış, Yeryüzüne nurlu sancağını yaymıştı.

İslam'ın ve Müslümanların Tarihi sürecine tahlilli bir gözle bakarsak; ne zaman Müslümanlar, İslam'ı baş tacı edinmiş, yaşamış, ona davet etmişlerse kuvvetli olmuşlar, ne zaman İslam'dan yüz çevirmişlerse de o zamanda zillete, zayıflığa düşmüşlerdir.

Bakınız size bir gencin ve annesinin anısını anlatacağım, örnek Müslüman bir ailenin vafasını aktaracağım, eğer Müslümanlar bu genç ve ailesi gibi yaşarsa, İslam'ın beli yere gelir mi? Müslümanlar zayıflar mı? Din ayaklar altına alınır mı? Beşeri kanunlar, Allah'ın şeriatına tercih edilir mi?

Anlatacağım anıyı **Mısırlı Davetçi Şeyh Mahmud el-Mısıri'den dinledim**, o bir vazında şöyle anlatıyordu.

Bizanslılar, İslam beldesine girip Müslüman canlarını katledip, namuslarını kirletip, dinlerine karşı savaş ilan edince Ebu Kudame eş-Şami adında değerli yaşlı bir âlim, mescidde Müslümanları onlara karşı cihada teşvik ederek, Allah yolunda yardım talep etti.

Müslümanlardan malı olan malını, canı olanda canını ortaya koydu.

Ebu Kudame eş-Şami mescidden çıkıp ayrılırken karşısına bir kadın çıktı, Kadın Ebu Kudame'ye selam verdi, Ebu Kudame cevap vermedi, kadın ikinci kez selam verdi yine cevap vermedi, kadın üçüncü kez selam verdi, bu sefer selamını aldı.

Kadın “Ya Ebu Kudame salihler böyle mi yapar” dedi. Ebu Kudame ona “ne istiyorsun” dedi. Ben senin Allah yolunda yardım istediğini duydum, ben de Mücahid kadınlar gibi ecir almak istiyorum. Bende benim yanımda en pahalı olan saç tellerimi kestim ve Allah yolunda atınızın gemi olarak hazırladım” dedi.

Kadın fakirdi, yoksuldu, saç tellerinden başka verecek bir şeyi yoktu, bununla beraber cihadın ecrine ermek istiyordu, fakat yaptığı amel de şer'an doğru değildi, kadının saçını kullanmak dini açıdan sakıncalıydı. O saçları erkeklerin kullanması ve görmesi caiz değildi.

Ebu Kudame kadının verecek şeyinin sadece saç teli olduğunu, Allah yolunda feda etmekten sakınmadığını görünce, onun azmine ve ihlâsına şaşırdı ve Vallahi bu zaferin muştusudur, müjdesidir dedi.

Ebu Kudame eş-Şami, Allah yolunda muvahhidlerle yola çıkınca bu seferde yoluna bir genç çocuk çıktı, genç çocuk Allah yolunda cihad etmek istiyordu, şehadeti arzuluyordu. Ebu Kudame'den izin istedi.

Ebu Kudame ona “sen çocuksun, güç yetirmezsin, sen silahlı bile taşıyamazsın” deyip tebessüm ederek genç çocuğu cihaddan men etti. Genç çocuk “Ya Eba Kudame, benim babam ve amcam geçen yıl Allah yolunda cihad etti, şehadete erdi, annem beni Allah yolunda bir hediyeye olarak vermek istiyor, beni geri çevirme, beni anneme mahcup etme” dedi.

Ebu Kudame genç çocuğun cesaretine, azmine, şehadet hırsına hayran kaldı, bu sefer yine içinden vallahi bu zaferin muştusudur dedi.

Ebu Kudame genç çocuğa bir şartla izin veririm dedi, **“eğer Allah yolunda şehit düşersen, Rabbinin huzurunda bana şefaah edeceksen”** dedi. Genç, söz verdi. Ebu Kudame ve genç çocuk Allah yolunda cihada çıktılar.

Genç çocuk, Cihad yolunda ve dinlenme mekânlarında sürekli yemek hazırlıyor, su getiriyor, bulaşıkları yıkıyor, temizlikler yapıyor, mücahidlerin tüm işlerine koşuyor ve sevinçle cihada doğru ilerliyordu.

Derken genç çocuk yemek hazırlamaya gitmişti, uzun bir süre gelmeyince, Ebu Kudame merak etti, onu aramaya başladı, bir de baktı ki, genç çocuk yemek pişirdiği kazanın yanında uyuyakalmış, **Ebu Kudame çocuğun yüzüne baktı, çocuk bir tebessüm ediyor, bir susuyor, sonra gülüyor ve birden duruyor, anlaşılan çocuk rüya görüyordu.** Çocuk birden uyandı ve Ebu Kudame'yi gördü, Ebu Kudame neler gördüğünü anlatmasını istedi. Çocuk ilkin anlatmak istemedi. Sonra Ebu Kudame ısrar edince anlatmaya başladı.

“Vallahi Ya Ebu Kudame! Rüyamda Kıyamet kopmuş, hesaplar görülmüş, Allah meleklerine benim cennete götürülmemi emretti, Melekler beni cennete koydu, cennete girdiğimde her şey mükemmeldi, bir huri gördüm, bana bakıyordu, eliyle bir huriyi işaret ederek “işte bu razı olunan zevce” diyordu. Ben de razı olunan zevce nedir dedim, bana “cennette beraber olacağın zevce” dedi, ben “ona nasıl ulaşırım” dedim, bana “karşı saraya git kapıyı çal, seni o karşılar” dedi, ben de saraya gittim, kapıyı çaldım, karşıma öyle bir güzel huri çıktı ki, eğer cennette körlük olsaydı güzelliğinden gözüm kör olurdu, eğer cennette akıl gitseydi güzelliğinden aklım giderdi, öyle güzeldi ki, gözlerimi ondan ayıramadım, gözlerim kamaştı güzelliğinden. Ona “sen benim razı olunan zevcem misin” dedim, bana “evet ben sana 500 yıl önce hazırlanmış bir zevceyim” dedi, elimi ona uzattım bana “hayır şimdi bana dokunamazsın Allah senden kötülüğü ve

haramı uzaklaştırmıştır, seninle buluşmamız yarın öğle namazından sonradır” dedi.

Ebu Kudame hem ağlıyor, hem seviniyor, hem de pür dikkat dinliyordu. Ebu Kudame, salih ve Mücahid mükemmel gençler nasip ettiği için Allah'a şükrediyordu. Genç rüyasını bitirince şöyle dedi **“Vallahi bu nusretin müjdesidir”** dedi ve sevindi.”

Derken, Bizanslılarla cihad hurinin dediği vakitte öğle namazından sonra başladı, Ebu Kudame, genç çocuk ve diğer muvahidler Allah yolunda çetin bir cihada girdiler, Ebu Kudame ve genç çocuk bir tepede siper almışlardı. Ebu Kudame yaşlı olduğu için genç çocuğa ok uzatıyor, çocukta okla kâfirleri tek tek düşürüyordu.

Çok sürmeden ok bitince genç tepeden atladı, düşmanın üzerine saldırdı, bu arada yaralandı, boynundan kan akıyordu, yüzü kanamıştı, gömleği kanlar içindeydi, **çocuk Allah yolunda gencecik yaşta cenneti istiyordu, acısı büyüktü, artık buluşma anına çok az bir vakit kalmıştı, o an tamda Hurinin dediği andı.**

Ebu Kudame gencin halini görüp şehit olacağını anlayınca **“Ya Çocuk sözünü unutma, sözünü unutma diye bağırdı.”**

Çocuk ise **“Ya Ebu Kudame vallahi unutmayacağım, senin için şefaath dileyeceğim, ya Ebu Kudame vallahi ben şimdi razı olunan zevceyi görmekteyim, Ya Ebu Kudame Vallahi rabbim annemin hediyesini kabul etti bunu görmekteyim, Ya Ebu Kudame bu kanlı gömleğimi al anneme götür ve ona Allah senin hediyesi kabul etti de.**

Ebu Kudame, **“senin annen kim ey çocuk diye bağırdı”** çocuk **“Annem mescidin dışında gördüğün hani saçının tellerini Allah yolunda feda eden kişidir”** dedi. Ebu Kudame boynunu büktü, ailenin İslam yolunda ortaya koyduğu cesareti, hediye, şehadeti düşündü.

Ne büyük bir aile, bu kadın ne büyük bir kadın, malı yok, saçının telini feda ediyor, oğlu var Allah'a hediye ediyor. Allah

böyle bir insanlar topluluğunu zilletle düşürür mü? Allah böyle bir aileyi izzete erdirmez mi? Allah böyle bir İslam sevgisi taşıyan sorumlu bir aileyi zafere erdirmez mi?

Müslümanlar cihaddan zafere dönüp evlerine gelince, Ebu Kudame kanlı gömlekle genç çocuğun annesini aradı, bir kız gördü onu sordu, kız o benim annemdir dedi, kızıyla beraber Ebu Kudame Saliha kadının karşısına çıktı.

Kadın onu tanıdı, **“Assalamu Aleyke Ya Ebe Kudame, yanına taziye için mi geldin, müjde için mi geldin dedi, Vallahi ya Ebe Kudame eğer oğlumun arkasını dönerek öldüğünü söylersen gelişin taziyedir, yok eğer arkasını dönmeden, düşmanın karşısında vuruşarak şehit düştüğünü söylersen bu müjdedir”** dedi.

Ebu Kudame **“vallahi ben müjdeyle geldim, hayırla geldim, oğlunun arkasını dönmeden Allah yolunda şehit olduğuna söylemeye geldim”** dedi.

Kadın **“peki şehit olduğunun alameti nedir”** dedi, Ebu Kudame **“işte bu kanlı gömleğidir”** dedi ve **“bir de Allah'ın senin hediyesi kabul ettiğini söylememi istedi, şüphesiz ki bundan sonra görüşmemiz cennette olacaktır.”**

Bu sözü işiten küçük kız, abisinin Allah yolunda şehit olduğunu duyunca aşırı hüzünden bir anda düşerek öldü, bunu gören anne şöyle diyordu, **“Benden bir parçayı cehenneme göndermeyen Allah'a hamd olsun.”**

Bu insanlar gibi Müslümanlar çıkarsa, İslam garip değildir, Bu anne gibi Müslüman olursa İslam garip olmayacaktır. Bu genç gibi bir nesil doğarsa, yetiştirilirse İslam garip kalmayacaktır. Bu Ebu Kudame gibi âlimler ve mücahitler olursa İslam'ın boynu bükük olmayacaktır.

UbeydullahARSLAN

Muska ve Koruyucu Tedavi

Abdullah b. Vehb, el-Cami Fi'l-Hadis adlı cüzünde (no:675) İbn Lehia ve Amr b. el-Haris - Bukeyr b. el-Eşecc - el-Kasım b. Muhammed - Aişe radiyallahu anha isnadıyla şu hadisi rivayet etmiştir: Aişe radiyallahu anha dedi ki: "**Belanın gerçekleşmesinden sonra asılan şey temime değildir.**"

İsnad:

İsnadı sahihtir. Bütün ravileri güvenilirdir. İbn Lehia kitapları yandıktan sonra ezberinden rivayet etmeye başlamış ve rivayetleri karıştırmıştır. Lakin Abadile (yani Abdullahlardan biri) ondan rivayette bulunduğu zaman hüccettir. Çünkü sözü edilen Abdullahlr, İbn Lehia'nın kitapları yanmadan önce ondan rivayette bulunmuşlar, ezberinden rivayet etmeye başlayınca da onun rivayetlerini almamışlardır. Ayrıca bu rivayette İbn Lehia tek kalmamış, İbn Vehb bunu Amr b el-Haris'den de rivayet etmiştir.

Hadis mevkuftur, lakin hükmen merfudur.

Tahric:

İbn Abdilberr et-Temhid (17/163)
Tahavi Şerhu Meani'l-Asar (4/325)
Beyhaki (9/350) Nevevi el-Mecmu (9/66)

Şerh:

Temime; Arapların çocukları nazar gibi şeylerden koruması için astıkları şeylerdir. Bunun takdir edilen şeyi def edeceğine iddia etmeleri şirk olur. (İbnu'l-Cevzi Garibu'l-Hadis 1/112) Munavi bu izahı İbn Abdilberr'den nakletmiştir: Feyzu'l-Kadir (6/234) İbn Faris'in Mucemu'l-Mekayisi'l-Luga adlı esesinde (1/313) şöyle denilmektedir: "Temime

kelimesiyle tedavinin tamamlanmasını ve şifa talebini kastederler." bkz.: Lisanu'l-Arab (12/67)

İbnu'l-Esir, en-Nihaye'de (1/536) İbn Faris'in izahına şunu ekler: "Onlar bununla ancak şirk işliyordular. Çünkü onlar bununla haklarında yazılmış takdiri, Allah'tan başkasının def edebileceğine inanıyorlardı."

Tahavi de şöyle demiştir: "Bize göre bunlar, belayı önlemek için, beladan önce asılan şeylerdi. Böyle bir şeye ise Allah Azze ve Celle'den başkasının gücü yetmez. Bundan dolayı temime yasaklanmıştır. Çünkü bu bir şirkir. Belanın gelmesinden sonra olanlarda ise sakınca yoktur. Çünkü bu bir tedavidir." (Şerhu Maani'l-Asar 4/325)

Kadı Ebu Bekr İbnu'l-A'rabi, Tirmizi şerhinde şöyle demiştir: "Kuran ayetlerini asmak sünnete uygun değildir. Sünnete uygun olan sadece asmaksızın okumaktır."

İbn Abdilberr, Temhid'de (17/163) "**Kim temime asarsa Allah onun işini tamama erdirmesin**" hadisinin izahında şöyle demiştir: "Bu hadis anlamı; bir belanın gelip gelmeme ihtimalinden korkarak, belanın vuku bulmasından önce temime asanın sıhhat ve afiyetini Allah tamamlamasın demektir... Bütün bunlar, cahiliye halkının yaptıkları gibi, beladan koruyacağını veya geri çevireceğini zannederek temime ve kolyeler asmaktan sakındırmak içindir. Bunları Allah'tan başkası geri çeviremez. Afiyet veren de, belayı veren de, O'dur, O'nun ortağı yoktur. İşte Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem onların yaptıkları bu cahilliklerden yasaklamıştır."

Diğer bazı hadislerde Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, temime'nin yani muska, nazar boncuğu, cevşen, iğde dalı gibi şeyler asmanın şirk olduğunu, bir şey asanın Allah ile alakası kalmayıp o şeye havale edileceğini (Tirmizi 4/403, Nesai 7/112,

Ahmed 4/310, 311, İbn Ebi Şeybe 7/375, Beyhaki 9/351) **bildirmiştir.**

Bu rivayet dikkate alındığında Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in, belanın gelmesinden önce, **Allah'ın takdirini savacağı düşüncesiyle** bir şey asmayı yahut günümüzde koruyucu tedavi adına yapılan asılsız bazı tedavileri kastettiği anlaşılır.

Nitekim Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, İmran b. Husayn radiyallahu anh'ın kolunda zayıflığı giderdiği düşüncesiyle asılan bir halka görünce buna şiddetle karşı çıkmıştır. Bela veya hastalık vuku bulmadan önce korunmak için muska, nazarlık gibi şeyler asmak caiz değildir, bu şirke götüren bir vesiledir. Bir ara "bio sağlık bileziği" adıyla miktatsız bilezikler yaygın olmuştu. Sonra bunun faydasız bir şey olduğu ilan edildi ve birçok kimse bu bilezikleri kullanmayı terk ettiler, bazıları da kullanmaya devam etti. Söz konusu bilezikler ile, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in İmran b. Husayn'ı sakındırdığı halkaya beslenen asılsız itikad birbirine benzemektedir.

Bela vuku bulduktan sonra ise ancak Kur'an ve sünnette meşru oluşu belirtilen rukyeleri yapmak ve tedavi olmak meşrudur. Nitekim başka bir hadiste: "Tedavi olunuz, zira Allah şifasını indirmedığı bir hastalık vermemiştir" (Ahmed 4/315 Ebu Davud tıb 1) buyrulmuş, ancak bu konuda da haram ile tedavi yasaklanmıştır.

Tahavi, konumuz olan hadisle ilgili olarak şöyle demiştir: "İşte bu sebeple dağlama tedavisinin hastalığın inmesinden önce yapılması yasaklanmış, belanın gelmesinden sonra yapılmasının da mubah kılınmış olması ihtimali vardır. Çünkü belanın gelmesinden sonra yapılan iş ancak bir tedavi olur."

Dünya sağlık örgütü (WHO) bütün ülkelerde bazı aşuların 0-5 yaş arası çocuklara uygulanmasını ısrarla devam

ettirmekte, bunun hakkında Armagedon ile ilişkilendirilen çeşitli teoriler gündeme gelmektedir. Bunların komplo teorisi olup olmadığı şimdilik bizi çok da ilgilendirmiyor. Lakin şurası bir gerçektir ki, hastalığın vaki olmasından önce "koruyucu tedavi" olarak, hastalıklara karşı koruyucu olduğu ispatlanamayan ve hatta faydadan çok zarar verdiği bildirilen aşuları yaptırmanın meşru oluşuna delalet eden açık bir nas yoktur ve bu tevekkül inancını sarsıcı şüpheler taşımaktadır.

Bunun Allah'ın takdirini def edeceğine inanmak ise bir çeşit şirktir. Zehirlenmeye karşı Acve hurması gibi gıdalar, sahih hadislerle meşru bir sebep olduğu bildirilen hakiki sebeplerdir. Nazarlık, muska, faydası ispatlanmamış aşular gibi sebepler ise, hakiki değil, vehmî (zannî) sebeplerdir. Sebeplere sarılma konusunda hakiki sebepler ile vehmî sebepleri Hafız İbn Receb, Şeyh İbn Useymin ve Şeyh Sa'dî kaide olarak zikretmişlerdir. İbn Teymiyye, İbn Kayyim ve diğer imamların zikrettikleri diğer bir kaideye göre de; "Tevekküle dayanarak meşru sebepleri terk etmek; akıl için bir lekedir. Sebeplere dayanarak tevekkülü terk etmek ise din için bir lekedir."

Herhangi bir şey asılmadan, okumak şeklindeki rukye ise, hastalık veya belanın başa gelmesinden önce de sonra da, içeriği sakıncasız olduğu sürece meşrudur. Nitekim Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: "Bana yaptığınız rukyeleri söyleyin, çünkü şirk olmadığı sürece rukye yapmakta sakınca yoktur." (Müslim selam 64)

Konumuz olan temime ise, rukyeden yani okuma suretiyle yapılandan farklıdır. Çünkü temime, muska, iğde dalı, nazar boncuğu gibi asılan şeyleri ifade etmektedir. Temime, muska ve nazarlık anlamlarına geldiği gibi, tedavi amacıyla asılan maddeleri de kapsamı içine alır.

İşte konumuz olan Aişe radiyallahu anha rivayetinin önemi burada devreye

girmektedir. "Belanın vuku bulmasından sonra asılan şey temime değildir" sözünde kastedilenin, yukarıda zikrettiklerime uygun olarak, doğru anlaşılması için şunları düşünmek durumundayız;

Salih selefimiz, herhangi bir kimsenin boynunda ip, kolye, muska, nazarlık gibi şeyler görünce bunu koparmanın, o kimseyi azat etmek gibi olacağını belirtmişlerdir. Demek ki hastalık veya bela başa geldikten sonra olsa dahi, içeriği Kuran'dan olsa bile muska, ip, nazarlık gibi şeyler asılamaz. Zira bunların meşru kılınan tedaviden olmadığı gibi, tıbben de bir faydası olmadığı bilinen bir husustur. Ancak tedavi edici özelliği sebebiyle bağlanan maddelerin - az sonra zikredeceğim hadiste geçen Ud-i Hindî gibi - belanın vuku bulmasından sonra asılmasının temime'den sayılmayacağı Aişe radiyallahu anha hadisinde zikredilen husus olmalıdır.

Bu gibi maddeler tedavi olarak kullanılabilirse de, belanın vuku bulmasından önce bunları asmanın da aynı şekilde diğer temime unsurları kapsamında olacağı anlaşılmaktadır. Şüphesiz bu da tevekkülü zedeleyici bir anlam taşımaktadır. Zira bu gibi maddelerin faydası ancak hastalığın vuku bulmasından sonra söz konusudur. hastalıktan önce kullanılarak, koruyacağı düşüncesiyle bunların asılması, bağlanması, kuruntudan ibarettir.

İbn Abdilberr el-İstizkar'da (8/397) İshak b. Rahuye'den, İmam Ahmed'in, "Belanın vuku bulmasından sonra asılan şey mubahtır" dediğini nakletmiştir.

Müslüman, araştırmacı bir tabip olan Dr. Abidin Salih hanımefendinin, koruyucu tedavi adına yapılan aşılardan hiçbir şekilde faydalı olmadığı, bilakis ciddi zararlar verici mahiyette olduğu ifade edilmektedir. Ayrıca bazı aşılardan içeriğinde de gayri meşru maddelerin

bulduğu ifade edilmektedir. Şer'î maslahatların gözetilmesi açısından elbette bu gibi konularda kafir tabiplerin değil, Müslüman tabiplerin değerlendirilmeleri bizim için önemlidir.

Sebeplere sarılmak meşrudur, lakin tutunulan sebebin, meşru bir sebep olduğu bilinmelidir. Belanın gelmesinden sonra temime asmak meşru diyerek nazar boncuğu veya içinde ne olduğu bilinmeyen muskalar yahut içinde bidat terkipler olduğu bilinen Şiaların uydurduğu ve sonra da taptıkları, üzerine hurafeler bina ederek - hiçbir ameli olmasa da - cennete götürücü vesile saydıkları, gafil kimselerin de sahiplendikleri cevşen gibi şeyler asılamaz. Zira bunlar yasaklanmıştır. Ne koruyucu olması amacıyla ne de tedavi amacıyla asılamaz.

Ümm Kays binti Mihsan radiyallahu anha şöyle demiştir: "Bir oğlum ile Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gittim, üzerine boğazındaki ağrıdan dolayı uzre (burnuna bezden tampon ile birlikte nazar boncuğu gibi şeyler) asmıştım. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Bu astığınız şeylerle çocuklarınızı neden korkutuyorsunuz? size ûd-i Hindî'yi tavsiye ederim. Onda yedi hastalığa şifa vardır. Bunlardan birisi zatulcenb'dir. Boğaz ağrısında burna çekilir, zatulcenbden dolayı da ağıza damlatılır." (Buhari tıb 21, Müslim selam 86-87)

Bu hadiste görüldüğü gibi, hastalıktan sonra dahi nazar boncuğu gibi şeylere tevessül etmek yasaklanmış, meşru olan tedavi tarif edilmiştir.

Ebu Muaz Seyfullah ERDOĞMUŞ

Oruç Tutmak ve Hikmetleri

İnsan yaratılışı gereği tapınma içgüdüsü ile yaşar. İnsan yaratılışından beri hep bir şeylere tapmıştır. Ve insan Allah'a kulluk etmek için yaratılmıştır. Ama bu sebeple yaratılan insanoğlu dünya için yaratılmış gibi Allah'a kulluk görevini hep unutmuştur. Allah (c.c.)'de insanlara her dönem ve çağda birçok peygamberler göndermiştir. Bu peygamberler insanlara hep kurtuluş yolunu göstermişler ve insanların dalaletten kurtarmak için her türlü gayreti göstermişlerdir. Ama insanoğlu bir süre sonra yine aynı hataları tekrarlamış ve çeşitli sapıklıklara yönelmiştir. Gönderilen her peygamber aslında yüce yaratanın kullarına olan merhametinin bir göstergesidir. Aslında Allah (c.c.) kullarının hep iyiliğini istemekte ve onlara merhametli davranmaktadır. İnsanlar yaratıcısına her an muhtaç olmasına rağmen, yaratıcısının kendisine verdiği sayısız nimete rağmen Rabbine karşı nankörlük etmektedirler. Yüce yaratıcı ise kullarının yapmış olduğu hatalara ve nankörlüklere rağmen büyük bir merhamet göstermektedir. Oysa biz birisine yardım etsek ve yardım ettiğimiz kişiden en küçük bir saygısızlık görsek hemen o kişiyi nankör olmakla suçlarız. Ve deriz ki; "Gözüne dizine dursun o kadar iyilik yaptım şu yaptığına bak." Ya Rabbimizin bize yaptığı iyilikler karşısında bizim yaptığımız nankörlük ne olacak? Şayet bizim suçlarımız nedeniyle Rabbimiz bizi cezalandırsaydı, yeryüzünde ayakta gezen kimse kalmazdı.

Nitekim Allah (c.c.) Fatır suresi 45. ayette şöyle buyuruyor: "**Eğer Allah, yaptıkları yüzünden insanları (hemen) cezalandırsaydı, yeryüzünde hiçbir canlı yaratık bırakmazdı. Fakat Allah, onları belirtilmiş bir süreye kadar erteliyor. Vakitleri gelince (gerekeni yapar).**

Kuşkusuz Allah, kullarını görmektedir."

Kendimize en küçük bir nankörlük yapıldığında rahatsız oluyoruz ama Rabbimize karşı yapmış olduğumuz nankörlüğün boyutunu hiç düşünmüyoruz. Bu kadar merhametli olan ve kendisine her an muhtaç olduğumuz Rabbimizi ne kadar tanıyor ve kendisine ne kadar ibadet ediyoruz. Hayatımızın içerisinde Rabbimize kulluk için ne kadar vakit harcıyoruz? Bunu çok düşünmemiz lazım. Dünyalık menfaati için saatlerimizi ve bütün gücümüzü harcarken Allah için aynı gayreti göstermiyoruz.

İnsan başıboş bırakılmamıştır. Bu dünya hayatı çok kısa ve geçici zevklerle doludur. Ve insan bir gün tekrar Rabbine dönerek hesap verecektir.

Allah (c.c.) Mü'minûn suresi 115. ayette şöyle buyuruyor: "**Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?"**

İnsan ne için yaratıldığı yine Rabbimiz tarafından zariyat suresi 56. ayette şöyle bildiriliyor: "**Ben insanları ve cinleri ancak bana ibadet etsinler diye yarattım."**

İnsan kulluk için yaratılmış gibi değil zevki sefa sürmek için yaratılmış gibi davranmaktadır. Yaratılış gayemiz kulluk ise o halde bu başıboşluğumuz ve vurdumduymazlığımızın sebebi nedir? Bu kadar rahat olduğumuza göre ahireti garantilemişiz demek ki.

İnsanlar sanki hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya dört elle sarılmakta, ahireti hiç düşünmemektedir. Dünya menfaatini elde etmek için her türlü çabayı harcarken, manevi ticareti için oldukça gevşek davranmaktadır. Ama unutulmaması gereken bir gerçek var ki, bir gün mutlaka öleceğiz. Ve bize bütün yaptıklarımızdan hesap sorulacak. İnsanlar hesap gününü unutarak büyük bir hızla dünyanın peşinden koşmakta. Aklı fikri para kazanmak ve cinsel arzularını tatmin etmekte.

Ancak bir gün son nefesimizi almak için Azrail (aleyhisselam) ansızın karşımıza çıkarsa, biraz beklermisiniz? Falanda alacağım var, filana vereceğim var, hele bir

ailemle vedalaşayım ya da biraz ibadet edeyim veya hayırda bulunayım diyemeyeceğiz. Aniden ve bıçak kesigi gibi hayatın içerisinde bizi çekip alıverirlerse ne yapacağız?

İşte böyle bir an gelmezden önce gaflet uykusundan uyanmak gerekmektedir. Rabbimizi, hesap gününü unutmamalıyız. Aksi halde son pişmanlık fayda vermeyecek ama iş isten geçmiş olacaktır.

Kulluk görevlerimizden biride oruç ibadetidir.

Oruç hakkında Bakara suresi 183 ve 185. ayetlerde Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: **“Ey iman edenler! Oruç sizden önce gelip geçmiş ümmetlere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umulur ki korunursunuz.”**

“Ramazan ayı, insanlara yol gösterici, doğrunun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak Kuran'ın indirildiği aydır. Öyle ise sizden ramazan ayını idrak edenler onda oruç tutsun. Kim o anda hasta veya yolcu olursa tutamadığı günler sayısınca başka günlerde kaza etsin. Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez. Bütün bunlar, sayıyı tamamlamanız ve size doğru yolu göstermesine karşılık, Allah'ı tazim etmeniz, şükretmeniz içindir.”

Ramazan ayında oruç tutmak İslam'ın beş şartından biridir. Oruç, niyet ederek tan yerinin ağarmasından itibaren güneş batıncaya kadar yememek, içmemek ve cinsi ilişkide bulunmamak suretiyle yerine getirilen bir ibadettir. Akıllı ve buluğ çağına ermiş bütün Müslümanlara Ramazan ayı içinde oruç tutmak farzdır. Hastalar, yolcular ve aybaşı halindeki kadınlar sağlığa kavuştuktan veya eve geri döndükten sonra tutamadıkları oruçlarını kaza ederler.

Oruç ayı olan Ramazan-ı Şerif, feyizli bir hayatın yaşandığı mübârek bir mükâfât ayıdır. Nâil olduğumuz sayısız nîmetlerin kadrini hatırlatan bu ayda, fânî lezzetlerden vazgeçip bâkî lezzetlere nâil olmanın sırrına, Hakk Teâlâ'nın emir buyurduğu oruç nîmeti ile kavuşulur.

Oruç, fazîleti ve aslî gâyesi dâimî bir

ibâdet şuûru içinde nefis engeliyle mücâdele etmek ve nefsi baskı altında tutarak te'sirini asgarîye indirebilmektir. Oruç, hayat mücâdelesinde zarûrî olan “sabır, irâde, nefsi arzuların uzaklaşma” gibi hallerin tâlimi ile ahlâkî durumumuzu kemâle erdirir. Yine bu ibâdet, nefsin bitmez tükenmez arzularına karşı insanın şeref ve haysiyetini koruyucu bir kalkandır.

Yine oruç; sahibini, azmü sebât, kanâat, hâle rızâ, metânet, sabır gibi ahlâkî güzelliklere erdirmenin fazîleti ile beraber mahrûmiyet ve açlıkla nîmetlerin kadrini hatırlatır ve bu vesîle ile yoksulların hallerini düşündürüp onlara merhamet ve şefkat hisleriyle yüreklerimizi hassaslaştırır. Şükrân duygularını canlandırır. Bu vasfiyla oruç, sosyal hayattaki kin, hased, kıskançlık gibi kitleyi huzûrsuzluğa boğan menfilikleri bertaraf etmekte en müessir bir ilâhî emirdir.

Ashâb-ı kirâmın oruca karşı çok büyük rağbetleri vardı. Onlar, tahammülü güç sıcak günlerde dahî nâfile oruç tutmaya gayret ederlerdi. Bir kısmının, güneş ışığının yakıcılığından korunacak ölçüde elbiseleri bile yoktu. Elleri ile güneş ışığından ve sıcaktan korunmaya çalışırlardı. Bütün bunlara rağmen büyük bir mânevî haz ve lezzet içinde nâfile de olsa oruçlarını devam ettirirlerdi.

Oruç tutmak hakkındaki ayet ve hadislerden orucun ne kadar önemli bir ibadet olduğu anlaşılmaktadır. Bunun bilincine varan bir Müslüman'ın hayatında orucun önemli bir yeri vardır. Oruç üç kısma ayrılır.

Farz olan oruç:

Farz olan oruç denince, ramazan orucu kastedilir ve zaten tayin edilmiş, önceden belirlenmiş olan oruç da budur. Mazeretli veya mazeretsiz olarak tutulmadığı zaman, başka bir zaman kazâ edilmesi de aynı şekilde farzdır.

Vacip olan oruç:

Nezir (adak), kişinin dinen yükümlü olmadığı bir ibadeti yapmayı kendisi için bir yükümlülük haline getirmesidir. Kişi, oruç

tutmayı adanmışsa, bu adak orucunu tutması vâcibtir. Adak adanırken, orucun tutulacağı gün belirlenmişse, meselâ falan ayın falan günü gibi, bu muayyen bir vâcip olur ve orucun belirlenen günde tutulması gerekir. Nezredilen itikâf orucu da belirli günde tutulacağı için vâcip sayılır.

Nafile Oruç:

Farz ve vâcip olan oruçların dışında tutulan oruçlar nâfile oruç olarak isimlendirilir. Nâfile oruç, mubah olan tüm günlerde tutulabilir.

Ramazân kelimesinin anlamını İslâm hükemasından Fahrettin er-Razi şöyle açıklamaktadır:

Ramazân, yağmur manasına mâlum ayın ismidir. Çünkü yağmur yağınca yeryüzü temizlendiği gibi; geçen on bir ayda işlenen günahlar da Ramazân ayında affedilir.

Ramız, güneşin hareketinden kızan taşır. Araplar on iki ayın isimlerini takarken pek sıcak bir zamana rastlayan Ramazân ayına bu ismi vermişlerdir. Hararet her şeyi yaktığı gibi; Ramazân orucu da insanların yapmış oldukları günahtan meydana gelen manevî kir ve pasları yakar, temizler.

Ahzap suresi 35. ayette şöyle buyruluyor: **“Oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve ırzlarını koruyan kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkekler ve zikreden kadınlar var ya; işte Allah, bunlar için bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.**

Allah'ın büyük bir mükâfat hazırladım diyerek söz verdiği bu ibadeti kurtuluş için fırsat bilmelidir. Allah'tan daha güzel sözünde kim durabilir. Allah'ın karşılığında cennetini vereceğini vaat ettiği oruç ibadeti dünyada iken Müslümanlara verilmiş çok büyük bir fırsattır.

Ramazân ayı içerisinde bulunan Kadir gecesinin ise ne kadar önemli olduğunu Rabbimiz Kadir suresinde şöyle bildiriyor: **“Şüphesiz, biz Kuran'ı Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen ne bileceksin! Kadir gecesi bin aydan daha**

hayırlıdır. Melekler ve Ruh o gecede, Rablerinin izniyle her türlü iş için iner de iner. O gece, tan yerinin ağarmasına kadar bir esenliktir.”

Ebû Hureyre (r.a.)'den rivâyete göre Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: **“Her kim gerçekten inanarak ve sevâbını Allah'tan bekleyerek Ramazân orucunu tutar gecesini de ibadetle geçirirse geçmiş günahları affedilir. Her kim de inanarak ve sevâbını Allah'tan bekleyerek Kadir gecesini değerlendirirse geçmiş günahları bağışlanır.”** (Buhârî, Terâvîh: 1; Müslim, Sıyam: 40)

Bu kadar önemli bir gecenin ibadet, tövbe ve zikirle geçirilmesinde büyük kazançlar bulunmaktadır. Dünya hayatının ticaretindeki kazancın peşinde büyük gayretler gösteren ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan Müslümanlar ahiret hayatını kazandıracak olan manevî ticaret yollarını ve kazançlarını da aramalıdır. Bu öyle bir ticarettir ki, sonucunda bir'e on misli ile, yedi yüz misli ile ve hatta daha fazlasıyla kazanç elde edilebilmektedir. Böyle bir kazanç olduğunu ve böyle bir karşılığın ahirette verileceğini bizzat Allah (c.c.) vaat etmektedir.

Ebû Hureyre (r.a.)'den rivâyete göre, Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: **“Rabbiniz buyuruyor ki; Her iyiliğe on katından başlayarak yedi yüz katına kadar sevap yazılır. Oruç ise böyle bir değerlendirmeye tabi olmayıp, onun mükâfatı bana aittir. Ve onu ben mükâfatlandıracağım. Oruç ateşe karşı koruyucu bir kalkandır. Oruçlunun ağız kokusu Allah katında misk kokusundan daha hoştur. Bilgisiz biri siz oruçlu iken size sataşırsa ben oruçluyum desin başka cevap vermesin.”** (Buhârî, Savm: 2; Müslim, Sıyam: 30)

Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayet edilen hadiste: Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor: **“Oruç bir kalkandır. Oruçlu kimse kötü söz söylemesin ve cahillik yapmasın. Eğer herhangi bir kimse kendisiyle dövüşmeye yahut sövüşmeye girişirse, ona iki defa 'Ben oruçluyum' desin. Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, oruçlu ağzın kokusu, Yüce Allah katında misk ko-**

kusundan daha temizdir. Yüce Allah: **Oruçlu kimse benim için yemesini, içmesini, cinsî arzusunu terk eder. Oruç, doğrudan doğruya bana yapılan bir ibâdetdir. Onun ecrini de doğrudan doğruya ben veririm. Hâlbuki diğer güzel amellerin hepsi on misli ile ödenir. Oruçlu için sevineceği iki ferah vardır. İftar ettiği vakit iftarına sevinir, bir de Rabbine kavuştuğu vakit orucuna sevinir.**" Buhari

Oruç benimdir, onun mükâfatını verecek olan da benim. Cümlesinin mânası üzerinde çok sözler söylenmiştir. Bu cümleden murad, başka ibâdetlerde olma ihtimali bulunan rıyanın oruç ibadetinde bulunmamasıdır. Çünkü bir kimsenin oruçlu olup olmadığını başkaları bilemez.

Sabır, başarıya ulaşmanın en önemli şartlarından biridir. Sahip olduğu helal şeylere oruçlu olduğu için el sürmeyen kimse; iradesine hakim olmuş, nefsini zorluklara alıştıranak terbiye etmiş ve üstün bir meziyet kazanmış olur.

Böyle bir insan hayatta karşısına çıkabilecek sıkıntılar karşısında sarsılmaz, bunlara kolaylıkla sabreder ve güçlükleri yenerek başarıya ulaşır. Acılı ve üzüntülü durumlar karşısında sabır ve tahammül göstererek soğukkanlılığını korur. Orucun askerlik ve yurt savunması bakımından da ayrı bir önemi vardır. Savaş zamanlarında cephedeki asker, yiyecek ve içecek bulamadığı zaman açlığa ve susuzluğa katlanmak zorunda kalabilir. Oruç tutmaya alışmış olanlar, böyle zorluklara daha kolay dayanırlar.

Sehl (r.a.)'den rivayet edilen hadiste: Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurdu: **"Cennete Reyân denilen bir kapı vardır. Bu kapıdan kıyamet gününde yalnız oruç tutanlar girer; ondan oruç tutanlardan başka hiç kimse girmez. (Kıyamet gününde:) Oruç tutanlar nerede? Denilir. Oruç tutanlar kalkarlar ve o kapıdan girerler. Onlardan başka hiçbir kimse buradan girmez. Onlar girdiği zaman kapı kapatılır, artık bu kapıdan hiçbir kimse girmez"** Buhari

Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayete göre:

Rasûlullah (s.a.v.): **"Ramazân geldiği zamân cennet kapılarının açıldığını cehennem kapılarının kapatıldığını ve şeytânların da zincirlendiğini bildirmiştir."** Buhari-Müslim

Şeytanların zincirlendiği, rahmet kapılarının açıldığını ve manevi bir havanın adeta yüreklerde hissedildiği ramazan ayında Müslümanların yürekleri huzur ile dolmaktadır. Ayrıca bu ay içerisinde işlenen suç oranlarında da düşüş olmaktadır. Ramazan ayını gerektiği gibi idrak eden bir toplumda suç işlenmesi mümkün değildir.

Ebû Saîd el-Hudri (r.a.)'den rivayet edilen hadiste Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: **"Allah yolunda bir gün oruç tutan hiç bir kul yoktur kî, o gün sebebi ile Allah onun yüzünü yetmiş sene cehennemden irak etmesin."** Müslim

A'li İmran suresinde buyrulduğu gibi: O halde ey Müslümanlar **"Rabbinizin mağfiretine ve genişliği göklerle yer arası kadar olan cennete koşun. O, takva sahipleri için hazırlanmıştır."**

Orucun hikmet ve faydaları

Kur'an-ı Kerimde orucun farz kılındığını bildiren ayetin sonundaki ta ki korunasınız ifadesi orucun hikmetine dikkati çekmektedir. Allah Teâlâ, her derde bir deva, her hastalığa bir ilaç verdiği gibi kötülüklerle karşı da korunma vasıtaları vermiştir. İşte orucun bir özelliği de bizi kötülüklerden koruyan bir ibadet oluşudur. Nitekim Peygamberimiz orucun bu özelliğini hepimizin kolayca anlayabileceği şekilde güzel bir benzetme ile açıklayarak şöyle buyurmuştur:

Oruç bir kalkandır, o halde oruçlu kötü söz söylemesin. Kendisi ile çekişip kavga etmek isteyen kimseye iki defa, ben oruçluyum desin. Bir kalkanın sahibini düşmandan koruduğu gibi oruç da aynı şekilde kişiyi kötülüklerden ve günah işlemekten korur. Oruçlu, kötülüğü başlatan kişi olmayacağı gibi, kendisine fena söz söyleyen ve kavga etmek isteyenlerin bu davranışlarına karşılık: Ben oruçluyum, ben oruçluyum diyerek nefesine hakim olacak ve

kendisini kavganın içine çekmek isteyenlere uymayacaktır. Böylece oruç, bir kalkan gibi kişiyi kötülüklerden korumuş olacaktır.

Oruç, bize daima Allah'ı hatırlatır, sorumluluk duygusunu geliştirir. Bir ay boyunca devam eden bu manevî eğitim sonucu Allah korkusu kalplere iyice yerleşir, bunun olumlu tesiri ile de insan davranışlarını kontrol altına alarak her türlü kötülükten uzaklaşmış olur.

Oruç, basit bir 'aç kalma' olayı değildir. Onu sadece bu yönüyle değerlendirmek son derece yanlış olur. Oruç, köklü bir irade terbiyesi, insanı kötü alışkanlıklardan temizleyen, çirkin davranışlardan uzaklaştıran ve iyi huylar kazandıran bir ahlak eğitimidir.

Orucun hikmetlerinden biri de, insanların; Rabbimizin üzerimizdeki nimetlerini ve rahmetini daha iyi kavramalarına ve daha çok şükretmelerine vesile olmasıdır. İnsan yaşadığı her an Rabbimizin kendisine sunduğu pek çok nimetle muhatap olur.

Allah (c.c.) kara bir topraktan insanlara rengi, şekli, kokusu ve lezzeti mükemmel olan rızıkları hazır olarak sunmaktadır. Eğer Allah (c.c.) dileseydi bize tek bir çeşit rızık yaratabilir ve bu rızığın lezzeti de çıktığı toprağa uygun olarak acı veya tatsız olabilirdi. Ancak Allah'ın kullarına merhametinin bir gereği olarak sahip olduğumuz yiyecekler, sayamayacağımız kadar çok çeşitte ve lezzettedir.

Çeşitli mevsimlerde ve durumlarda kullarını bir ay, gündüzleri yemek, içmek ve birleşmekten meneden, böyle bir ibadeti teklif eden Allah Teala'nın şüphesiz kullar için hayırlar, menfaatler, iyilikler sağlayan maksat ve hikmetleri vardır.

Oruç Allah Teala'nın emri ile yapılan, O'na ibadet etmek üzere edâ edilen bir vazife olduğu için oruçlu bütün gün kendisini devamlı olarak ibadet halinde bilecek, oruç hali ona kesintisiz veya sık sık Allah'ı anma, hatırlama imkânı verecektir.

Oruç, baştan başa bir zikirdir. Ramazan Ayında farz olan orucu tutan bir Müslüman,

bir ay boyunca devamlı olarak Allah'ı zikir etmektedir. Gündüz, oruçlu olduğunun şuuru içinde bulunan bir Müslüman daima Allah'ı hatırlar, bütün davranışlarını ona göre düzene koyar ve kendisini frenler.

Sabahtan akşama kadar iradesiyle aç ve susuz duran, şehvetini dizginleyen insan en hayatî alışkanlık ve ihtiyaçlarının da esaretinden kurtulmuş olur. Oruç, kişiyi ruhsal yönden terbiye eder.

Gerçek anlamda oruç tutan kimse, kelimenin tam anlamıyla ruhsal olgunluğa erişir. Oruç, kişiyi sabırlı kılar. Özellikle, bazı kötü alışkanlıklarına mahkum olan bir kişiyi, belirli bir süre zarfında bu alışkanlıklardan alıkoyar. Ve nefsinin terbiye eder.

Oruç, görüyorsa Allah'a inanmanın ve gerçek anlamda Allah'tan korkmanın bir göstergesidir. Çünkü oruçta kişi yalnız Allah'tan korkar, hiç kimsenin kendisini görmediği zamanlarda orucunu bozmayan bir mü'min, gerçekten Allah'tan korkarak, Allah'ı görür gibi ona iman etmiş olur.

Birçok hastalığın tedavisinde doktorlar tarafından perhiz tavsiye edilmektedir. Ayrıca fazla kilolardan kurtulmak gerektiği ifade edilmektedir.

Bununla birlikte fazla gıda insan vücudunda zararlı birikimlere, zararlı fazlalıklara sebep olmaktadır. Oruç bunları temizlemekte, fazlalıkları eritmekte ve ruh gibi bedende de adeta süzme yapmaktadır. Bu hikmetin gerçekleşebilmesi için yemede ve içmede sünnet sınırını aşmamak gerekmektedir.

Oruç, bir aylık uzun bir perhiz olup, organların uzun süre dinlenmesini sağlayarak, insan sıhhatini korumakta; kişiye güç ve zindelik vermektedir.

Az yemek ve itidal ile yaşamak sonucu oruç tutanlar genellikle Ramazanda birkaç kilo zayıflarlar. Bu suretle 11 ay zarfında vücutta depo edilen zararlı yağlar erimiş olur. Bu ise asrımızda herkese tavsiye edilen en önemli sağlık kuralıdır. Çünkü şişmanlık şeker hastalığına pek yakındır. Ayrıca damar sertliği, kalp hastalığı, tansiyon yüksekliği ve

buna bağlı pek çok hastalığa müsait bir zemin hazırlar. Demek oluyor ki oruç, bütün bu dertlerden insanı koruyucu bir etki yapar. Bu gerçeği, sadece bizim bilim adamlarımız değil, konuyu inceleyen yabancı bilim adamları da dile getirmektedir

Oruç, Müslüman'ı disipline sokarak, Müslüman'a zamanının önemini hatırlatmaktadır.

Derdi, acıyı ancak çekenin, ona ma'ruz kalanın bildiğini, aynı acıyı çekmeyen, aynı derdi yaşamayan kimsenin dertlinin halinden anlayamayacağını, insan kendi başına gelmeden anlayamaz.

Oruç, Müslüman'a yılın diğer günlerinde yiyecek bulamayıp, açlık ve yokluk çekenlerin durumunu hatırlatır. Dolayısıyla aç ve açıkta bulunan insanlara yardıma koşma, onların ihtiyaçlarını giderme gayretini göstermeye iterek, haline şükretmeyi öğretir.

İslâm sosyal adaleti emreden ve sağlayan bir dindir; Oruç vesilesiyle zenginler fakirlerin halini anlarlar. Müslüman kardeşinin halini anlamayan, bütün canlılara karşı merhameti olmayan, mümin kardeşinin acısını kendi vücudunda duymayan bir insan, kamil bir mümin ve Müslüman olamaz.

İslam'ın emrettiği bütün ibadetler gibi oruçta Müslümanların birbirleri ile olan kardeşlik bağlarını kuvvetlendirmekte, zengin ile fakir arasında merhamet ve şefkat bağı meydana getirmektedir.

Ramazân da kurulan iftar sofraları, ailecek oruçların açılması için beklenen iftar saatleri, iftar ve sahurlardaki tatlı telaş, insanlar arasındaki yardımlaşmalar, kılınan teravîh namazları ve sokaklardaki manevî hava Müslümanlara bir sene sonraki ramazânı özlemle bekletmektedir.

Ramazân'da iftar yemeği vermek

Sofralarımızda akraba ve dostlarımıza yer ayırmak kadar, tanıdık tanımadık fakirleri de bulundurmak İslâm'ın bize bir emridir. Biz, misafir ile yenen yemeğin bereketleneceğine, bizlere huzur vereceğine inanan bir dinin/medeniyetin mensuplarıyız.

Aç olanı doyurmak, her zaman çok sevaplı ve huzur verici bir harekettir. Ebu Hureyre radiyallahu anh'tan rivâyet olduğuna göre, birisi kendisinin katı kalpli, gönül huzurundan mahrum yaşamaktan muzdarip olduğunu Peygamber'imize söylemişti.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.), ona, **“Kalbinin yumuşamasını istiyorsan, aç doyor ve yetimlerin başını okşa”** buyurdular.

Bir başka hadislerinde ise Peygamber Efendimiz, **“Kim bir aç, Allah için doyurursa, Allah ona Cennet meyvelerinden yedirir”** buyurmuşlardır.

İhtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidermek, onları doyurmak cehennem azabına karşı kalkan olarak gösterilmiştir. Bu hususta Peygamber Efendimiz (s), “Bir hurma vermek sûretiyle de olsa kendinizi cehennem ateşinden koruyunuz” buyurmuşlardır.

Kuran'da açları doyurmamak; namazı terk etmekle, hatta ahireti inkâr etmekle aynı teraziye konmuş ve cehenneme giriş sebebi olarak gösterilmiştir.

Müddesir suresi 42 ila 47. ayetlerde: “Suçlulardan sorarlar: 'Sizi şu can yakıcı azaba ne sürükledi?' Onlar da derler ki: Biz, namaz kılanlardan değildik, fakiri de doyurmazdık. Boş işlere dalanlarla birlikte daldık, ceza gününü de yalanlardık. Sonunda bu halde iken, ölüm bize geldi çattı” buyrulmaktadır.

Muhtaçlara yedirmek, imanın bir gereği olarak gösterilmiştir. Bir Müslüman, çevresiyle ilgilenen, başkalarına faydalı olma neşesiyle yaşayan insandır.

Kur'an-ı Kerim'de sâlihlerin, cennete namzet olan kulların özellikleri anlatılırken İnsan suresinde şöyle buyrulur: **“Onlar, kendi canları çekmesine rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. “Biz size Allah rızası için yemek yediriyoruz; sizden ne bir karşılık, ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz, sert ve belâlı bir günde Rabbimizden (O'nun azâbına uğramaktan korkarız” (derler). İşte bu yüzden Allah**

onları o günün fenalığından esirger; (yüzlerine) parlaklık, (gönüllerine) sevinç verir. Sabretmelerine karşılık onlara cenneti ve (cennetteki) ipekleri lutfeder”

Rum Sûresi'nin 38. âyetinde ise, **“Akrabaya, fakire, yolda kalmışa hakkını ver. Allah'ın hoşnutluğunu dileyenler için bu daha hayırlıdır”** buyrulmaktadır.

İman eden bir mümin kendi nefsinin düşünürken, Müslüman kardeşlerini de unutmaz. İhtiyaç sahiplerini görür ve gözetirler.

Allah'ın vereceği mükafatların cennette kendisini beklediğini idrak eden müslüman dünyadayken bunu kazanmanın hesaplarını yapar. Ve ebedi hayatta kurtuluşa erdirecek amellerin peşinde koşar.

Bu salih amellerden bir tanesinde fakirleri gözetmek ve onları doyurmaktır. Bunun için de ele geçebilecek en güzel fırsat ramazan fakirlere açılan iftar sofralarıdır.

Zeyd b. Hâlid el Cühenî (r.a.)'den rivâyete göre, Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: **“Her kim bir oruçluya iftar yemeği verirse kendisine onun sevâbı kadar sevap vardır oruçlunun sevâbından bir şey eksiltmeksizin.”**

Selefi salihin yemek yedirmeye oldukça gayret gösterir, buna birçok ibâdete göre öncelik tanırlardı. Bu ister aç bir kimseyi doyurmak ister çevresindeki salih arkadaşlarını yedirmek olsun fark etmezdi. Yemek yedirilecek kimsede fakirlik şartını aramazlardı.

Seleften pek çok kimse oruçlu olduğu halde iftarını açacağı yemeyi başkasına yedirir, onu kendisine tercih ederdi.

Onlar kendisi oruçlu olduğu halde kardeşlerini yedirir, bununla da yetinmeyip onlara hizmet eder ve onların rahat etmelerine gayret gösterirdi.

Yemek yedirme ibâdeti bir takım ibadetlerin de kaynağını teşkil etmektedir: Kendilerine yemek yedirilen kardeşler sevinir, onlara muhabbet beslenir. Bu da cennete girmeye bir sebep teşkil eder.

Çünkü peygamberimiz (s.a.v.) : **“İman etmedikçe cennete asla giremezsiniz,**

birbirinizi sevmedikçe de asla iman etmiş olamazsınız” buyurmaktadır.

Ramazan aylarında birçok yerde kurulan iftar sofraları ve iftar çadırları yüreklerin hep birlikte attığı, manevi bir havanın yaşandığı yerler haline gelmektedir. Zengin, fakir, yaşlı, genç, kadın, erkek ve çocukların birbirlerine olan sevgi ve saygısında bu günlerde daha güzel yaşanmaktadır.

Özellikle istanbul'da Sultan Ahmet Camii, Eyüp Sultan camii ve eski camilerin olduğu mekanlarda toplanan Müslümanların ortaya koyduğu güzellikleri yaşamanın havası ise bambaşka olmaktadır. Böyle bir havanın oluşmasındaki en büyük etken hiç şüphesiz Allah'ın ramazandaki rahmet ve bereketidir.

Allah ve Resulünün emrettiği yoldan gidenler dünyada iken sağlıklı, huzurlu ve mutlu bir hayat yaşarlarken ahirette de ebedi bir mutluluğu yaşayacaklardır.

Allah ve Resulünün emrettiği hayat tarzını terk edenler ise dünyada mutsuz ve huzursuz bir hayat yaşarken, ahirette de azabı hak edeceklerdir.

Serkan KÖYLÜ

Kur'an (sız) Ramazan

Hamd ALLAH'a mahsustur. Tüm mükemmel vasıfların ona ait olduğunu bildirir. O'na övgülerimizi arz ederiz. Ancak ondan yardım diler ve ancak ondan başışlanma dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden, yalnızca ona sığınırız. ALLAH'ın hidayet ettiğini saptıracak kimse yoktur. ALLAH'ın saptırdığını da doğru yola eriştirecek yoktur. ALLAH dışında ibadete layık hak mabud yoktur.

Hz. Muhammed (s.a.v)'inde onun kulu ve Rasülü olduğuna şahitlik ederim.

Böyle bir başlığı üzümlere attığımı bildirmekle söze başlamak istiyorum, ve bu tür başlıkların atılmaya müsait olduğu zamanlar yaşandıkça, ümmet olarak bunun üzüntü ve sancısının bizde daim olarak var olacağı herkes tarafından bilinmelidir.

Peygamber (s.a.v) üç aylar girdiğinde şöyle dua ederdi: "Rabbimiz bize Recep ve Şaban'ı mübarek kıl ve bizleri Ramazan'a ulaştır." İşte bugün bu mübarek günlerdeyiz ve hayırlı bir ay olan Ramazan ayına ulaşmak için Rabbimize dualarımızı sıklaştırarak yakarıyoruz. Bir mübarek ay yaklaşmakta, bir fırsat gelmekte. Ruhu arındıran, bedenleri tezkiye eden hakkın rızasına ulaştıran mübarek bir ay Ramazan-ı Şerif.

Ancak tüm ibadetlerde olduğu gibi maalesef Kur'an ayı diye isimlendirdiğimiz ve Kur'an inmesinden ötürü şereflenen bu ay, maalesef yine tüm ibadetlerde olduğu gibi Kur'an'ın ruhundan uzak bir anlayışla toplumumuzda yerini almış durumdadır. Maalesef ibadet anlayışımızın içi öyle bir boşaltıldı ki, kendisi de Türk olan bir ilim adamı bu durumu şu şekilde izah etmektedir. Hacca gittiğimde şunu gördüm ki namaz için camiye gelip boş vaktinde Kur'an okumadan

camide oturan tek bir millet vardı onlarda Türklerdi. Pakistanlısı, Iraklısı, Yemenlisi ve hatta Avrupalısı kim mescitte oturuyorsa mutlaka Kur'an okuyor. Ama Türk kardeşlerim Kur'an okuma hususunda tembel davranıyorlardı. Ancak hele bir Kur'anı kerimi yere koyu ver, bu konuda karşına geçip hesap soracak olanlar yine bizim milletimiz Türklerdi. Evet biz dini değerlerimize böyle saygı duyan bir milletiz. Ve millet olarak Allah, din, peygamber, Kur'an vs. değerlerimize canımızı da malımızı da feda edecek bir toplumuz. Ama ne olduysa bu değerlere sadece saygı duyuyoruz, ama anlam ve mana olarak bu değerlerden oldukça uzağız. Ne namazın, ne haccın, nede orucun ruhu bedenlerimize hakim değil. Namazımız manasız, orucumuz manasız, vs ibadetlerimiz manasız. Şekil olarak bu ibadetler yapılıyor olsa bile, bilinçli bir şekilde Kur'an ve sünnete uygun olarak bu ibadetleri yapanların sayısı oldukça azdır. Ramazan ayını karşılamaya hazırlandığımız şu günlerde gelin mübarek ramazan ayının ruhuna ters düşen manzaraları birlikte gözden geçirelim.

Kur'an'ın indirilmeye başlandığı gece bin aydan hayırlıydı, o halde Kur'an'ı okumak, anlamak ve yaşamaya tahsis edilmiş bir gün de yine bin aydan daha hayırlı olarak algılanmalıydı. Her günün ve her gecenin Kur'an'a uygun olarak ihya edilmesi için seferber olunmalıydı. Buna rağmen yüzyıllar süren, kaynaktan kopuş ve bozulma süreci sonunda, Kur'an bir kenara bırakılmış, Ramazan ve Kadir gecesi ise içi boşaltılarak yüceltilmiştir. Hatta kıymetini Kur'an'dan alan kadir gecesi Kur'an dan daha kıymetli bir hale gelmiştir. Halbuki Ramazanın da kadir gecesinin de kıymetli olmasının nedeni Kur'an'ın bu ayda inmesindedir. Böylece, anlamın kaybedilmesi sonucunda içeriksiz formları yücelten bir süreç başlamıştır. Bu süreç, vahyin özne olmaktan çıkarılmasına, bu durum da insanların rehbersiz kalmasına, hak ile batılı ayıramaz konulara sürüklenmesine yol açmıştır.

Gelinen noktada, "Müslüman'ım"

diyenlerin büyük çoğunluğu, Kur'an'ı hayat dışına çıkarırken, pek çok bid'at ve hurafeyi Kur'an'ın getirdiği dinin yerine ikame edip kutsallaştırmışlar, Ramazan ayı ile Kadir Gecesi'ni de, vahiyden arındırılmış bir kutsallıkla ihya etmeye yönelmişlerdir. Kadir Gecesi'ni ve hele çoğu bid'at olan diğer kandil gecelerini kutlamak ve sonradan icad edilmiş bu gecelere bid'at ibadetlerle ihya etmek öne çıkarılmıştır. Ne Kur'an'da ne de sahih sünnette yer almayan kutlamalar, bid'at ibadetler, bu gecelerde ısrarla ve yaygın olarak yaşanırken, Kadir Gecesi'nde inen ve bu geceye anlam kazandıran, okunup amel edilmesi ve insanları kurtuluşa götürecektir rehberlik için indirilmiş bulunan Kur'an ise terk edilmiş bulunmaktadır. Yani insanları, zulümandan nura, karanlıklardan aydınlığa çıkaracak Kur'an'ın indiği ay ve gece, Kur'an'dan soyutlanınca, karanlıklara götürecektir bid'atların icra edildiği zeminler haline dönüştürülmüştür. Sonuçta, değeri Kur'an'dan kaynaklananlar, Kur'an'dan daha çok önemsenirken, Kur'an ihmal edilmiştir.

Büyük bozulma süreci sonunda bugün gelinen noktada, pek çok ibadetin içinin boşaltılması ve anlamını yitirmesi gibi, oruç da istikametten sapmış ve anlam kaybına uğramıştır. Hâlbuki oruç; Kur'an'ın ortaya koyduğu hayat tarzının içinde ibadetler, bütünün parçası olarak bir yer işgal etmekte ve böyle anlam kazanmaktadır. Ancak bu muhteşem kulluk bütününün içinde insanı arındırma, tekâmül ettirme, olgunlaştırma ve Allah'ın rızasını kazandırma fonksiyonunu ifa edebilmektedir.

Kur'an'la ilişki doğru ve sağlam değilse, oruç dahil bütün ibadetler, insanın tekamülüne katkısı olmayan biçimsel uygulamalardan öteye geçemeyecektir. Kur'an'la bağımlı sürdüren ve ibadetler içindeki anlamlı yerini koruyan oruç, insana kendini ve Rabbinin bilmenin, sorumluluklarının farkına varmanın önünü ve imkânlarını açar. İbadetlerin bütününden ve Kur'an'dan soyutlanmış oruç ise; anlamını ve işlevini yitirerek, içi boş bir forma dönüşmektedir.

İşte bu sebeple oruç; ibadet, itikâf, arınma ve infakı da içine alan sosyal boyutunu giderek kaybetmiş, nefsi, siyasi, ticari şov ve reklâm aracı haline getirilerek, lüks otellerde gösterişe dayalı iftarlar yaygınlaşmıştır.

Fakir ve muhtaçlar yerine, kalburüstü tabakaya verilen iftarlar, kimileri açısından güç ve gövde gösterisine dönüşmüş bulunuyor. İftar çadırlarının da çoğu kez bir politik istismar ve siyasi propaganda vesilesi kılınmakta, halkın sefilliğini giderecek projeler üretmesi gerekenler ise iftar çadırlarıyla sanki suçlarını örtmeye çalışmaktadırlar.

Hâlbuki sadaka ve infakta gözetilmesi gereken incelikte bağdaşmayan kaba bir yöntemle, halka açıktan medyatik ortamlarda propaganda ederek verilen iftarlar ve dağıtılan yardımlar, hem gösterişe imkan verdiği için Ramazan ve Kur'an'ın ruh ve manasına aykırı düşmekte, hem de fakir insanların rencide edilmesi bakımından da ahlakilik boyutunda zaafa yol açmakta ve faziletli davranış olmaktan uzaklaşmaktadır.

Sonuçta, dini bir vecibe ve ibadet boyutunda ikinci plana atılan oruç; folklorlaştırma ve eğlence eğilimli bid'atlarla dejenere edilmektedir. Ramazan ayında kurulan çadırlarda icra edilen eğlence programları, kahvehanelerde ve evlerde oynayan bir nevi kumar olan tombala oyunları, havai fişek gösterileri ve müzik programları gibi pek çok, oyun ve eğlence ağırlıklı etkinlikler, Ramazan'ı giderek temel ekseninden daha fazla uzaklaştırmaktadır.

Tüm bunların üzerine bazı GSM operatörleri de eklenerek halkı soymanın telaşına düşmüşlerdir. Bu fırsatçılar değişik kampanyalar düzenleyerek halkı mübarek gün ve gecelerde tabiri caiz ise mesaj budalası yaparak mesajlaşmaya teşvik etmekte hatta bunun için bir takım şiir tarzında sözleri de halk arasında yayarak, bir gecede milyonlarca dolar kazanç elde ettikleri bilinen bir gerçektir. Bu GSM operatörlerinin öyle Ramazan'ı tebrik gibi bir dertleri yok, onların tek derdi kasalarına girecek paralardır. Aynı GSM operatörleri yılbaşında, anneler

gününde batı toplumuna ait özel günlerde vs. günlerde de aynı şeyi yapmıyorlar mı? Ramazanda içeriği Allah ve din olan sözler, yılbaşında içeriği dansöz ve içki olan sözlerle bizi aldatma ve soyma derdindedirler.

Hayatımıza kim yön veriyor bir bakın. Hele iftar denince reklamlarda kola firmalarının sizden daha Müslüman olduklarını görürsünüz, sanki kolasız iftar olmazmış gibi, Ramazan gecelerimizin birer şenlik, bayramlarımız ise dansöz oynatmak manasında olmazsa olmazlardan olduğu hepimizce bilinen bir vakıadır.

Din düşmanı diye bildiğimiz bazı TV kanallarının on bir ay boyunca salyalarını inananların değerleri üzerine akıttıklarını Ramazan ayında da bid'at ve hurafe dolu programlarla bu sefer halkı Allah ile aldatmaya çalıştığını bayram yaklaşınca da, halkı günaha nasıl bulaştırırım çabasıyla müzik, dizi ve ahlaki değerlerden uzak programlar sunduğu üzülerek şahit olduğumuz hakikatlerdir.

Böylece, Kur'an, ibadet, rahmet ve arınma ayı olan Ramazan, tıpkı taklit edilen batının paskalya ve karnavallarını andıran bir festival boyutuna sürüklenmektedir. Bu durum, birey ve toplumun giderek daha fazla çürüyüp çözülmesine, dünyevileşip yaratılış gayesinden uzaklaşmasına yol açmaktadır.

Sonuçta bu dünyevileşme, birey ve toplumun, fitri değerlerini koruyup vahiyle bütünleştirerek yücelmesine, olumlu istikamette tekamül etmesine engel olmaktadır.

Aslında gerçek oruç; yemek, içmek, cinsellik vb. nefsi arzularımıza, temel ve vazgeçilmez ihtiyaçlarımıza karşı, Allah'a teslimiyetimizin bir gereği olarak ve sadece O'nun emri sebebiyle, kendi irademizle mukavemet etme eylemidir.

Yaratıcımızla, insanlarla ve nefsimizle olan ilişkilerimizde ortaya çıkan olumsuzluklardan arınma duygularımızı ve çabalarımızı güçlendiren, sorumluluklarımızı hatırlatıp yeniden kuşanmamıza vesile olan tevhidî bir eylemdir bu.

İnsanın bedenine ve duygularına bir

takım yasaklar getiren oruç; değerlendirmesini bilenler açısından da, akleden kalbi devreye sokmanın imkanlarını oluşturan, tefekkür, tekamül ve derinleşmenin kapılarını ardına kadar açan bir fonksiyona sahiptir.

Ancak Ramazan'ın bu fonksiyonlarını icra edip, bizi arındırabilmesi ve iç tekâmülümüze katkıda bulunabilmesinin, ancak, onu vahyin öngördüğü yere oturtmakla mümkün olabilecek bir sonuç olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.

Kur'an ayı olan bu ayda sürekli Kur'an gündemde olmalı, Rasul'ün güzel örneği ve mükemmel şahitliği bizi eğitmeli, ümmetin ve insanlığın kurtuluşuna vesile olacak vahyin mesajının yaygınlaştırılmasına yönelik çabalar ivme kazanmalıdır. Unutulmamalıdır ki her Ramazan ayı geldiğinde Allah Rasulü (s.a.v), Kur'an'ı kerimi baştan sona bir defa okurdu, vefat ettiği yıla denk gelen son Ramazan'da ise Kur'an'ı kerimi iki defa okumuştur.

Hız. Aişe (r.anhuma)'nın ifadesi ile onun hayatı zaten Kur'an idi. Bize de düşen ramazan ayını kadirli kılan bu mübarek ayda Kur'an'ı kerimi bir kez daha anlamaya çalışmaktır. Öyle ki, Kur'an ayı olan Ramazan ayı bütün yılımızı Kur'an nuruyla aydınlatır.

O halde haydin Ramazanı Kur'an ile yaşamaya, haydin Kur'an'ı Ramazan ile anlamaya.

Selam ve Dua ile....

İbnrahim ÖNDER

Yaşayış ve Ahlakta Ehl-i Sünnetin yolu

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat olan selef-i sâlihîn akîdesinin esasları ndan birisi de onları n iyiliği emredip kötülükten alıkoymalarıdır.[1] Bu ümmetin hayırlı olma özelliğinin bu yolla kalacağına, İslâm'ın en büyük nişânelerinden birisi olduğuna, İslâm cemaatinin korunmasının sebebi olduğuna da îmân ederler. İyiliği emretmek, gücü ve bu konuda maslahat göz önünde bulundurulması kaydıyla farzdır.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Siz, insanlar için çıkartılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten vazgeçirir ve Allah'a îmân edersiniz."[2]

Peygamber (s.a.v.) de bu konuda şöyle buyurmaktadır: "Sizden kim bir kötülük (münker) görürse, onu eliyle değiştirsün, buna gücü yetmezse diliyle değiştirsün. Buna da gücü yetmezse kalbiyle değiştirsün (ona buğzetsin). Bu ise, îmânın en zayıf halidir."[3]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, emir ve yasaklama işinde bulunurken yumuşaklığa öncelik tanınması, hikmetle ve güzel öğütle dâvette bulunulması gerektiği görüşündedirler.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Rabbinin yoluna (dînine) hikmetle, güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir şekilde mücadele et."[4]

İyiliği emredip kötülükten alıkoymak insanları eziyetlerine sabretmek gerektiği görüşündedirler.

Nitekim Allah Teâlâ bu konuda şöyle buyurmaktadır: "İyiliği emret, kötülükten alıkoyma, sana isâbet edene de sabret. Çünkü bunlar, azmedilmesi gereken işlerdendir."[5]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, iyiliği emredip kötülükten alıkoymak aynı zamanda cemaati korumak, kalpleri birbirine ısıdırmak, sözbirliğini gerçekleştir-mek, ayrılık ve tefrikayı ortadan kaldırmak diye ifâde edilen bir başka esası da göz önünde bulundururlar.

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, her Müslüman'a nasihatte bulunur, iyilik ve takvâda birbirleriyle yardımlaşır.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle

buyurmaktadır: "Din nasihattir. Biz: Kime diye sorduk, o şöyle buyurdu: Allah'a, Kitabına, Rasûlüne, müslümanların yöneticilerine ve onların hepsine."[6]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, cuma namazı ve farz namazların cemaatle kılınması, hac, cihad ve -bid'atçilerin hilâfına rağmen- iyi veya kötü olsunlar, yöneticilerle birlikte bayramların yapılması gibi İslâm'ın nişânelerinin uygulanmasına dikkat ederler.

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, farz namazları edâ etmeye ve bu namazların ilk vaktinde cemaatle kılmaya çok gayret ederler. Namazın ilk vakti, sonun-dan daha fazîletlidir. Namazı huşû ve gönül hoşnutluğu içerisinde kılınmasını emrederler. Bu ise Allah Teâlâ'nın şu emrinin gereğidir: "Mü'minler gerçekten felâh bulmuşlardır. Onlar ki namazlarında huşû içerisinde idirler."[7]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, geceyi ibâdetle geçirmeyi birbirlerine tavsiye ederler. Çünkü bu, Peygamber (s.a.v.)'in izlediği yoldur. Allah Teâlâ, Peygamberine geceyi ibâdetle geçirmesini ve Allah Teâlâ'ya itaat konusunda bütün gayretini ortaya koymasını emretmiştir.

Âişe'den-Allah ondan râzı olsun- rivâyet olduğuna göre, Peygamber (s.a.v.) ayakları çatlaya-cak hale gelinceye kadar geceleyin namaz kıları. Âişe-Allah ondan râzı olsun- ona:

"Ey Allah'ın Rasûlü! Allah senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlamış olduğu halde, niçin böyle yapıyorsun? deyince, Peygamber (s.a.v.): "Allah'a çokça şükreden kul olmayı sevmem gerekmez mi?" diye cevap vermiştir.[8]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, imtihana maruz kaldıkları durumlarda sebât gösterirler. Bu ise belâlara sabretmek, bolluk halinde şükretmek ve ilâhi kaza ve kaderin acılarına rızâ göstermekle olur.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Yalnız sabredenlere ecirleri hesapsız verilecektir."[9]

Peygamber (s.a.v.) de şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz ki mükâfatın büyüklüğü, belânın büyüklü-ğüne göredir. Şüphesiz ki Allah bir topluluğu sevdi mi o topluluğu belâyla imtihan eder. Kim râzı olursa, onun için de (ilahi) rızâ vardır. Kim de râzı olmayıp öfkelenirse, onun için de (ilahi) öfke vardır."[10]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, Allah Teâlâ'dan belâ vermesini temennî etmez ve istemezler. Çünkü onlar bu belâlara karşı sebât gösterip gösteremeyeceklerini bilemezler. Ancak onlar,

belâlara maruz kaldıkları rında sabrederler.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı temennî etme-yin. Allah'tan âfiyet dileyin. Düşmanla karşılaştığınız takdirde ise sabredin. Biliniz ki cennet, kılıçların gölgelerinin altındadır." [11]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, büyük belâlar anında Allah'ın rahmetinden ümit kesmezler. Çünkü Allah Teâlâ ümit kesmeyi haram kılmıştır. Ancak belâ günlerinde pek yakın bir kurtuluş ümidi ve kesin ilâhî yardımı ümit ederek yaşarlar. Çünkü onlar Allah'ın vâdine güvenir ve her zorlukla birlikte bir kolaylığın olduğunu bilirler. Karşılaştıkları büyük belâların sebep-lerini kendilerinde ararlar, kendilerine isâbet eden büyük belâ ve musibetlerin ancak kendi ellerinin kazandıkları sebebiyle gelip çatdığı ve yardımın bazen günahlar veya şeriata uymamaktaki kusur sebebiyle gecikmiş olabileceği kanaatinde dirler.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Başınıza gelen herhangi bir belâ, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. (Bununla beraber) Allah çoğunu affeder." [12]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, büyük belâlarda ve dîne yardım uğrunda, yeryüzü sebeplerine ve dünyevî alanışlara güvenmezler. Ancak kevnî sünnetlerden gâfil olmazlar. Allah Teâlâ'dan gereği gibi korkmanın, günahlardan dolayı bağışlanma dilenmenin, Allah'a güvenmenin ve bolluk anında şükretmenin, zorluktan sonra kurtuluşun çabuklaştırılması için önemli sebepler arasında olduğunu kabul ederler.

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, nimete nankörlük etmenin cezâsından korkarlar. Bundan dolayı insanlar arasında Allah'a en çok şükür ve hamd edenlerin, küçük olsun, büyük olsun, her nimete şükretmeye sürdürmeye çalışanların onlar olduğunu görürsün.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Sizden daha aşağıda bulunana bakın, sizden daha yukarıda olanlara bakmayın. Çünkü böylesi Allah'ın üzerinizdeki nimetlerini küçümsememeniz için daha uygundur." [13]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, güzel âhlâkî değerler ve güzel amellerle bezenmeye çalışırlar.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Mü'minlerin îmân yönünden en mükemmeli, ahlâkî en güzel olanıdır. Sizin en hayırlınız, hanımlarına karşı ahlâk yönünden en güzel olanınızdır." [14]

Peygamber (s.a.v.) başka bir hadiste şöyle buyurmaktadır: "Şüphesiz ki içinizde bana en sevimli gelen ve kıyâmet günü konumu itibariyle bana en yakın olanınız, ahlâk yönünden en güzel olanınızdır. Sizden bana en sevimsiz ve kıyâmet günü konumu itibariyle bana en uzak olanınız da, gereksiz yere konuşanlar (gevezeler), avurtlarını şişirerek konuşanlar ve mütekebbirler (büyüklük taslayanlar)dir." [15]

"Mizâna konulacaklar arasında güzel ahlâktan daha ağır hiçbir şey yoktur. Şüphesiz ki güzel ahlâk sahibi, güzel ahlâkî sayesinde çokça oruç tutan ve namaz kılan kimsenin mertebesine ulaşır." [16]

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat Olan Selef-i Sâlih'in Bazı Ahlâkî Esasları:

* İlim ve amelde ihlâslıdır. Bu işlerine riyânın girmesinden korkarlar.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Dikkat edin, hâlis olan dîn, yalnız Allah'ındır." [17]

* Allah Teâlâ'nın sınırlarına büyük saygı gösterir ve bunlar çiğnendiğinde hiddetlenirler. Allah'ın dîni ve şeriatine yardım için gayret gösterir, müslümanla-rın kutsal değerlerine çokça saygı gösterirler ve onlar için çokça iyilik isterler.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Durum öyledir. Her kim, Allah'ın emirlerini yüceltirse, şüphesiz ki bu, kalplerin takvâsındandır." [18]

* Hayır işlerken içleri ile dışları arasında hiçbir fark olmayacak şekilde münafıklığı terketmeye ve yaptıkları amelleri gözlerinde küçük görmeye, âhîret işlerini her zaman dünya işlerinden önde tutmaya gayret ederler.

* Kalpleri incedir, Allah Teâlâ'nın haklarına karşı kusurlu olduklarından dolayı -Allah onlara merhamet eder ümidiyle- çokça ağlar, bir cenâze gördükleri veya ölümü, ölüm gelirken kendinden geçme halini ve kötü bir şekilde dünyadan göç etmeyi hatırladıkları zaman, çokça ibret alıp ağlar ve kalpleri adeta yerinden oynarcasına ölüme gereken önemi verirler.

* Herhangi birisi Allah Teâlâ'ya yakınlık derece-sinde ne kadar ileri mertebeye gitmişse, alçak gönüllülüğü de o derece fazla olur.

* Gece-gündüz çokça tevbe eder ve mağfîret dilerler. Çünkü onlar itaat hallerinde dahi günahtan kurtulamayacaklarını görürler. Bu sebeple onlar, itaatlerinde huşûnun azlığı sebebiyle Allah

Teâlâ'ya, gözetimi altında olduklarını az düşünmeleri sebebiyle mağfirediler, herhangi bir amelleri sebebi ile kendilerini beğenmeye kalkışmazlar. Meşhur olmak-tan hoşlanmazlar, aksine günahları bir tarafa, itaat hallerinde bile eksiklik ve kusurlarının bulunduğu görüşündedirler.

* Takvâ konusunda işi sıkı tutar, onlardan herhangi birisi takvâ sahibi olduğunu iddiâ etmez ve Allah Teâlâ'dan çok korkarlar.

*Dünyadan kötü bir şekilde göç etmek korkusu ile Allah Teâlâ'dan çokça korkar ve Allah Teâlâ'yı anmaktan gâfil olmazlar. Dünya onlara göre değersiz olup dünyayı şiddetle reddeder ve ihtiyacı karşılayacak kadarı müstesnâ süslü -evler yapmaya pek önem vermezler.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Allah'a yemin olsun ki, âhirete göre dünya ancak sizden herhangi birisinin işaret parmağını ne alır diye bakmak üzere şu denize daldırıp, çıkarması gibidir." [19]

* Dîne veya dînin mensuplarına zararı dokunan hataları kabul etmezler. Aksine bu hataları reddeder ve böyle bir söz söyleyen için mazur görülebileceği bir sebep bulmaya çalışırlar. Müslüman kardeşlerinin hatalarını çokça örtmeye çalışırlar. Kendileri adına münakaşaya girmemeye çok gayret ederler. Herhangi birisinin hatasının ortaya çıkmasını sevmez ve insanların ayıplarıyla uğraşmaktansa kendi ayıplarıyla uğraşırlar. Başkalarının kusurlarını örtmeye ve sırlarını gizlemeye gayret ederler.

Bir kimse hakkında duyduklarını hiç kimseye ulaştırmazlar. İnsanlara düşmanlığı terkeder ve onları idâre etmeye ve hiç kimseye kötülükle karşılık verme-meye dikkat ederler. Bu sebeple onlar, hiç kimseye düşmanlık beslemezler.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Başkasının lafını alıp götürün (dedikoduculuk yapan) kimse, cennete giremez." [20]

* Meclislerinde gıybetin kapısını kapatır ve meclislerini bir günah meclisine dönüşmemesi için gıybet etmekten dillerini alıkoyarlar.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Kiminiz kiminizin gıybetini yapmasın. Sizden biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz." [21]

* Çok hayâ, edeb, sevgi, ağırbaşlılık ve vakar sahibidirler. Az konuşur, az güler, çok susar ve hikmetle konuşurlar. Böylelikle bir şeyler öğrenmek isteyeninin işini

kolaylaştırırlar. Akıllarının kemâlinden dolayı, dünyalık bir şeye sevinmezler.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Allah'a ve âhiret gününe îmân eden, misâfirine ikramda bulunsun. Allah'a ve âhiret gününe îmân eden yakın akrabasına iyilikte bulunsun. Allah'a ve âhiret gününe îmân eden, ya hayır söylesin ya da sussun." [22]

Yine şöyle buyurmaktadır: "Susan kimse, kurtulur." [23]

* Dövmek, mallarını almak, namusuna dil uzatmak veya buna benzer bir yolla kendilerine ziyette bulunan herkesi çok affedip bağışlarlar.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Onlar ki bollukta ve darlıkta harcar, öfkelerini yener ve insanları affederler. Doğrusu Allah, iyilik edenleri sever." [24]

* İblis'e karşı savaşta gaflete düşmezler. Onun hîle ve tuzaklarını, usullerini bilmeye çok gayret eder, abdest, namaz ve diğer ibâdetlerde vesveseye kapılmazlar. Çünkü bütün bunlar şeytandandır.

* İhtiyaçlarından arta kalan mallarından gece- gündüz, gizli-açık çokça sadaka verir ve yiyecek, giyecek ve mal gibi ihtiyaç duyacakları konularda onları gözetmek için arkadaşlarının durumlarını çok sorup araştırırlar. Buldukları takdirde, helâlde israf gitmezler.

* Cimriliği yerdikleri gibi çok cömerttir, mallarını fedâkarca harcar, yolculuk halinde olsun, mukimlik halinde olsun, kardeşlerini teselli ederler. Böylece asıl maksat olan dîne yardım etme konusunda yardımlaşma ve dayanışma gerçekleşir. Kardeşlere iyilikte bulunmayı, birbirlerini sevindirmeyi çok arzu ederler ve bu konuda kardeşlerini kendilerine tercih ederler.

* Dînî bir mazeretleri olması dışında, misâfire ikramda bulunur ve bizzat kendileri misâfire hizmet ederler. Bununla birlikte kendilerinde kalması, ona yemek yedirmek ve ona hizmet etmekle, gereken iyilikte buldukları kanaatine sahip olmazlar, onun hakkında hüsn-ü zan beslerler. Yemeği haram olan kimse veya fakirleri dışarıda tutup, sadece zenginleri dâvet eden yada ziyâfette bir günah işlenmesi hali dışında, kardeşlerinin dâvetine icâbet ederler.

* Büyükler bir tarafa, küçüklerle bile, yakın akraba bir tarafa uzak olanlarla, âlim bir tarafa câhillerle bile, güzel edeple geçinirler.

* İnsanların arasını düzeltmeye çalışırlar. Çünkü bu, hayır kapılarının en güzeli ve iyiliğin zirvesidir. Zirâ insanların arasını düzeltmekle

Müslümanlar arasında düşmanlığı körüklemek, kini harekete geçirmek ve aralarını bozmak isteyen şeytanın plan ve amaçlarını bozar.

* Kıskançlığı kabul etmezler.Çünkü kıskançlık düşmanlık ve kin doğurur, îmânı zayıflatır, dünyayı ve dünyada bulunan şeyleri -şer'î bir maksat söz konusu olmaksızın- sevdirebilir.

* Anne-babaya iyilikte bulunmayı ve onlara güzel davranmayı emrederler.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Biz insana, ana-babasına iyi davranmasını kesin bir şekilde emrettik." [25]

* Güzel komşuluk ilişkilerini, Allah'ın kullarına karşı yumuşak davranmayı, akrabalık bağını gözetmeyi, selâmı yaymayı, fakir, yoksul, yetim ve yolculara merhametli olmayı emrederler.

* Övünüp, böbürlenmeyi, kendini beğenmeyi, azgınlığı, haksız yere insanlara karşı arsızca davranmayı yasaklarlar. Her konuda adâletten ayrılmamayı emrederler.

* Şeriatın yapmamızı teşvik ettiği faziletli hiçbir işi küçümseyip hafife almazlar.

Nitekim Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: "Kardeşini gülyüzle karşılamak dahi olsa, iyilik adına hiçbir şeyi küçüm görme." [26]

* Kötü zan beslemeyi, sırları araştırmayı, müslümanların kusurlarının peşine takılmayı yasaklarlar. Çünkü böyle bir tutum, toplumsal ilişkileri bozar, kardeşlerin arasını açar ve fesadı eker. Kendileri için kızmazlar. Çünkü onlar gazabın fikhını iyi bilirler.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "Onlar ki bollukta ve darlıkta harcar, öfkelerini yener ve insanları affederler.Doğrusu Allah, iyilik edenleri sever." [27]

Ve buna benzer nebevî ahlâkın diğer hususları... [28]

[1] Münkerin değiştirilmesi için bazı şartlar aranır.Bunların bir kaçı:Münkerden uzaklaş-tırmaya çalışan kimse, kendisinden uzak tutmak istediği şeyi bilmeli; bir ma'rufun terk edilip bir münkerin işlendiğinden emin olmalı;münkeri bir başka münker ile değiştirme-meli; bu münkeri değiştirmesi, daha büyük bir münkere götürmemelidir.

[2] Âl-i İmrân Sûresi: 110

[3] Müslim

[4] Nahl Sûresi: 125

[5] Lokman Sûresi: 17

[6] Müslim

[7] Mü'minûn Sûresi: 1-2

[8] Müslim

[9] Zümer Sûresi: 10

[10] Tirmizî rivâyet etmiş, Elbânî de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.

[11] Buhârî ve Müslim

[12] Sûrâ Sûresi: 30

[13] Müslim

[14] Tirmizî rivâyet etmiş, Elbânî de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.

[15] Tirmizî rivâyet etmiş, Elbânî de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.

[16] Adı geçen eser.

[17] Zümer Sûresi: 3

[18] Hac Sûresi: 32

[19] Müslim

[20] Buhârî ve Müslim

[21] Hucurât Sûresi: 12

[22] Buhârî ve Müslim

[23] Tirmizî rivâyet etmiş, Elbânî de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.

[24] Âl-i İmrân Sûresi: 134

[25] Ankebût Sûresi: 8

[26] Müslim

[27] Âl-i İmrân Sûresi: 134

[28] Selef-i sâlihîn yoluna dâvet etmenin hedefi; Rasûlullah (s.a.v.)'in öğrenciliğini yapan birinci nesle uygun bir nesil inşa etmektir.Allah Teâlâ, Rasûlünü: "Şüphesiz ki sen çok büyük bir ahlâk üzeresin." (Kalem Sûresi:4) diye övmektedir.Bu yola dâvet etmenin maksadı - her ne kadar itikad birinci ve en önemli esas ise de -yalnızca itikadi konularda uygunluk değildir.Maksat büyük dînimizin bütün emirlerinde onlara uygunluktur.Çünkü bizim insanları kendisine dâvet ettiğimiz selevin yolu zihinde yer alan soyut bir bilgi değildir.Bu yol onların akîde, düşünüş, yaşayış ve ahlâk konularındaki yol ve yöntemlerini kapsar.Mâlesef günümüzde selevin yolunun önemli bir yanını teşkil eden bu konunun gereken önemi, itınayı ve bu doğrultudaki terbiyeyi hakettiği kadarıyla elde etmediğini görmekteyiz.İşte bu sebeple Peygamber (s.a.v.):-"Ben ancak ahlakın üstün değerlerini tamamlamak için gönderildim" diye buyurmuştur. Selef, Rasûlullah (s.a.v.)'e uydular, onun ahlâkıyla ahlâklandılar, onun emirlerini yerine getirdiler. Allah Teâlâ'nın: "Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz." (Âl-i İmrân Sûresi:110) buyruğunda dile getirdiği gibiydiler.Bizler eğer kurtulmak istiyorsak, selef-i salihimizin -Allah hepsinden razı olsun- izlediği yolu izlememiz gerekir.

Mevlid-i Nebevî'yi Kutlamanın Hükümü

Değerli âlim Muhammed b.Salih el-Useymîn-Allah,İslâm ve müslümanlardan yana kendisine en iyi şekilde mükafatını versin- kendisine Mevlid-i Nebevî'yi kutlamanın hükümü sorulduğunda, o şöyle cevap verdi:.

Birincisi: Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğduğu gece kesin olarak bilinmemektedir.Aksine günümüzdeki bazı tarihçiler, Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğduğu gecenin Rebîül-Evvel ayının 9. gecesi olduğu ve 12. gecesi olmadığı gerçeğine varmışlardır. O halde 12. gece yapılan kutlamanın tarihî yönden hiçbir dayanağı yoktur.

İkincisi:Mevlid-i Nebevî'yi kutlamanın dînî yönden de hiçbir dayanağı yoktur.Çünkü Mevlid-i Nebevî'yi kutlamak Allah'ın dîninden olmuş olsaydı, Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-bunu yapardı veya ümmetine bunu bildirirdi. Eğer o bunu yapmış veya ümmetine bildirmiş olsaydı, bu kutlama günümüze kadar (hadis kitaplarında) korunmuş olurdu.

Çünkü Allah Teâlâ bu konuda şöyle buyurmaktadır:

"Zikr'i (Kur'an'ı) kesinlikle biz indirdik ve onu (değiştirilmekten, tahrif edilmekten, ziyâdeleştirilmekten veya noksanlaştırılmaktan) elbette biz koruyacağız." (Hicr Sûresi: 9)

Böyle bir şey olmadığına göre,bu kutlamanın Allah'ın dîninde olmadığı anlaşılabilir olur.Allah'ın dîninde olmadığına göre, bizim onunla Allah Teâlâ'ya ibâdet etmemiz ve O'na tevessülde bulunmamız câiz değildir.

Allah Teâlâ, rızasına ulaşmamız için bize belli bir yol tayin etmişse -ki bu yol Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in getirmiş olduğu dîndir-, Allah'ın kulları olduğumuz halde, O'nun rızâsına ulaşmamız için kendi yanımdan bir yol çıkarmamız nasıl câiz olsun?

Dîninden olmayan bir şeyi onun dînine yerleştirmek olan bu hareket, Allah Teâlâ'nın hakkına yapılan bir tecâvüzdür. Yine bu hareket, Allah Teâlâ'nın şu sözünü yalanlamayı içerir:

"Bugün size dîninizi (zaferi gerçekleştirmek ve şeriatını tamamlamak sûretiyle) kemâle erdirdim.(Sizi câhiliyye karanlığından İslâm nûruna çıkarmak sûretiyle) üzerinize nimetimi tamamladım ve dîn olarak da size İslâm'ı seçtim (siz de İslâm'ı kendiniz için dîn seçin)." (Mâide Sûresi: 3)

Biz deriz ki, eğer bu kutlama dînin kemâlinden olsaydı, Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in vefâtından önce olması gerekirdi. Dînin kemâlinden değilse, bu takdirde dînden olması mümkün değildir.Çünkü Allah Teâlâ; "Bugün size dîninizi (zaferi gerçekleştirmek ve şeriatını tamamlamak sûretiyle) kemâle erdirdim" buyurmaktadır.Her kim, Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in vefâtından sonra ortaya çıkmış olmasına rağmen, bu kutlamanın dînin kemâlinden olduğunu iddiâ ederse, onun bu sözü yukarıdaki âyeti yalanlamayı içerir.

Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-

'in doğum gününü kutlayanlar, bu hareketleriyle Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-i yüceltmek, onu sevdiklerini göstermek ve Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğum gününü kutlamada o duygu için gayretlerine canlılık kazandırmak istediklerinde şüphe yoktur.

Bütün bunlar, ibâdetdir; Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'i sevmek, ibâdetdir. Hatta bir insan, Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'i nefsinden, evlâdından, babasından ve insanların hepsinden daha çok sevmedikçe tam îmân etmiş olmaz.

Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'i yüceltmek, ibâdetdir. Aynı şekilde onun şeriatına meyretmek olan onun aşkıyla yanıp tutuşmak da yine dîndendir.

O halde, Allah Teâlâ'ya tevessülde bulunmak ve Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'i yüceltmek için onun doğum gününü kutlamak, ibâdetdir. Bu kutlama, ibâdet olduğuna göre, onda olmayan bir şeyi Allah'ın dînine yerleştirmek, kesinlikle câiz değildir. Bu sebeple Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğum gününü kutlamak, bid'at ve haramdır. Üstelik bu kutlamada ne şeriatın, ne hissin, ne de aklın onayladığı büyük çirkinlikler olduğuna işitmekteyiz.

Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğum gününü kutlayanlar, içerisinde Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-hakkında aşırıya giden kasîdeleri, nağmelerle söylemektedirler. Öyle ki bu kimseler, Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'i Allah'tan daha büyük bir hale getirmişlerdir. Bu durumdan Allah'a sğınırız.

Yine, Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğum gününü kutlayanlardan

kimisinin akılsızlıklarını ve saçmalıklarını işitmekteyiz. Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğduğu kıssayı okuyan (mevlidhân), "Mustafa dünyaya geldi" dediği anda herkes tek kişinin ayağa kalktığı gibi ayağa kalkarak; "şu anda Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in rûhu aramıza geldi, ona saygı göstermek için ayağa kalkalım" demektedirler. Bu hareket, aptallığın ve akılsızlığın tâ kendisidir.

Sonra bu kimselerin ayağa kalkmaları âdâbtan değildir. Çünkü Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem- kendisi için ayağa kalkılmasını çirkin görürdü. Rasûlullah-sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbı, insanlar içerisinde onu en çok sevenler olmalarına ve onu bizden daha fazla yüceltmelerine rağmen, o hayatta olduğu halde kendisi için ayağa kalkılmasını çirkin görmesinden dolayı onun için ayağa kalkmadıklarına göre, uydurma hayallerle ayağa kalkan bu insanlara ne demeli?

Bu bid'at, yani Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem-'in doğum gününü kutlama bid'atı, asırların en hayırlısı olan ilk üç asır (sahâbe, tâbiîn ve etbâut-tâbiîn asrı) geçtikten sonra meydana gelmiş ve bu bid'atla birlikte dînin esasıyla ters düşen bu çirkin şeyler meydana gelmiştir.

Bunun yanında erkeklerle kadınların birbirine karışması gibi daha başka çirkin şeyler meydana gelmiştir.

Muhammed b. Salih el-Useymin- Fetva ve Risaleler- Cilt 2, Sayfa 298-300

Soru-1)

Beyyine Süresi'nin 6. âyetinde müşrikler ve ehl-i kitaptan kâfir olanlar için aşağıdakilerden hangisi söylenmiştir? (Beyyine 98/6)

- a) Onlar her gürültüyü kendi aleyhlerine zannederler
- b) Onların kalpleri darmadağındır
- c) Onlar Müslümanların en büyük düşmanlarıdır
- d) Onlar yaratılmışların en şerhileridirler

Soru-2)

Zuhuf Süresi'nin 21. ve 22. âyetine göre inkâr edenlere "Yoksa bundan önce onlara bir kitap verdik de ona mı tutunuyorlar?" dendiğinde ne cevap verdiler? (Zuhuf 43/21-22)

- a) Biz daha önce atalarımıza verilen kitaba uyarız dediler
- b) Biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk, bizde onların izinde gidiyoruz derler
- c) Biz herhangi bir kitaba uyacak değiliz derler
- d) Biz ne atalarımıza verilene ne de bize verilen hiçbir kitaba uymayız derler

Soru-3)

Yahudiler ve Hıristiyanlar Mâide Süresi'nin 18. âyetine göre Allah'a ne isnâd etmektedirler? (Mâide 5/18)

- a) Meleklerin Allah'ın kızları olduğunu
- b) Hz. İsa'nın O'nun oğlu olduğunu
- c) Allah'ın oğulları ve sevgilileri olduklarını
- d) O'nun Meryem oğlu Mesih olduğunu

Soru-4)

Bürüc Süresi'nin 8. âyetinde, hendeğe atılarak yakıl an bazı kimselerden bahsedilmektedir. (Bürüc 85/8)

Bu kişilerin öldürülme nedeni ne olarak açıklanmıştır?

- a) Dinlerini değiştirmeleri
- b) Peygambere inanmaları
- c) Sadece Allah'a inanmış olmaları
- d) Yeryüzünde fesat çıkarmaları

Soru-5)

Leyl Süresi'nin 6. âyetinde "Her kim (malından) verir, kendini korur ve biz de onu en kolayca kolayca ulaştırırız." buyrulmaktadır. (Leyl 92/6)

Ayette boş bırakılan yere aşağıdakilerden hangisi gelmelidir?

- a) Yalan da söylemez
- b) En güzeli tasdik ederse
- c) Namaz kılıp zekât verirse
- d) Emanetlere riâyet ederse

Soru-6)

(Allah Şeytana dedi ki:) Senin kullarım üzerinde hi bir hakimiyetin yoktur." âyetinde boş bırakılan yere aşağıdakilerden hangisi gelmelidir. (Hicr 15/42)

- a) Ancak seni dost edinenler müstesna
- b) Ancak ihlâslı kullarım müstesna
- c) Ancak azgınlardan sana uyanlar müstesna
- d) Ancak iman eden kullarım müstesna

Soru-7)

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur. Ancak başkadır. Allah, kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor. Dönüş yalnız Allah'adır." Âl-i İmrân Süresi'nin 28. âyetinde boş bırakılan yerde hangi ruhsat verilmektedir? (Âl-i İmrân 3/28)

- a) Kâfirlerle yaptığınız antlaşmalar
- b) Kâfirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız
- c) Kâfirlerden komşu olduklarınız
- d) Kâfirlerden ticari ilişkileriniz olanlar

Soru-8)

Nisa Süresi'nin "Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini işittiğiniz zaman başka bir söze geçmedikleri müddetçeAksi halde "mealindeki 140. âyetinde boş bırakılan yerlere hangi ibâreler gelmelidir? (Nisâ 4/140)

- a) Onlarla savaşın – Zarara uğrarsınız
- b) Onlara yumuşak davranın – Günahkâr olursunuz
- c) Onlarla oturmayın – Onlar gibi olursunuz
- d) Onlara Allah'ın âyetlerini anlatın – Mesul olursunuz.

Soru-9)

Nuh Süresi'nin 6.ve 7. âyetlerinde Nuh kavminin özelliklerinden bahsedilmektedir. (Nuh 71/6-7)

Buna göre aşağıdakilerden hangisi Nuh kavminin özelliklerinden biri değildir?

- a) Kulaklarını tıkadılar, davetten kaçtılar
- b) Elbiselerine büdüler, kulaklarını tıkadılar
- c) Dindikçe direndiler, kibirlendikçe kibirlendiler
- d) Seni taşlarız ya da buradan süreriz dediler

Hazırlayan: Mehmet EVYAPAN

Cevap Anahtarı: 1-d, 2-b, 3-c, 4-c, 5-b, 6-c, 7-b, 8-c, 9-d